núm. 70

el pèsol negre

primavera · 2016 II època 5.000 exemplars

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

www.bllibertari.org

MAXAM: un exemple de la hipocresia de les empreses armamentístiques

La filial turca de la corporació que gestiona el polvorí del Bruc està sent investigada per vendre armes a grups jihadistes. Aquesta empresa, proveïdora al mateix temps de material bèl·lic a diversos països de l'OTAN, treu rèdit econòmic entre d'altres del conflicte sirià amb el pretext de la guerra contra el terrorisme. > 6

Noves mesures reaccionàries sota el mandat del Bisbe Novell

Tot i la secularització de la societat i la davallada de religiosos, l'Església segueix tenint un gran poder, també al Berguedà. El Bisbe Novell enceta una nova etapa que pretén ser expansiva sense renunciar a les idees més reaccionàries de l'Església. Un exemple de les mesures que vol impulsar és el "Projecte Raquel", el qual culpabilitza les dones que han avortat per seguidament pretendre acompanyar-les en el seu penediment. > 3

Parlem amb la Xarxa d'Aliments de Manresa

Des de fa pràcticament un parell d'anys funciona a l'Ateneu Popular la Sèquia la Xarxa d'Aliments, un grup que a través del suport mutu busca l'accés universal a l'alimentació. > 5

La campanya per canviar els noms dels carrers de Berga continúa

La retirada de les plaques del carrer Mn. Espelt i de la plaça Mn. Argmengou han tornat al centre de l'actualitat berguedana la campanya del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs per posar als carrers noms de persones que van formar part del moviment obrer berguedà durant el passat segle. La reacció del lobby utlracatòlic més ànci no s'ha fet esperar. > 6

L'atemptat de l'Amalthea

L'any 1908 va ser un any de molta agitació social a Suècia, que a principis del segle XX era un dels països europeus amb més conflictivitat social. Als tallers, a les fàbriques, als cafès i dins les cases dels obrers només es parlava d'una cosa: fer una gran vaga general. En aquest context, un grup anarquista realitzà un atemptat amb l'objectiu d'espantar als esquirols. >13

DOSSIER CENTRAL

Seguretat Tecnològica

Editorial

La bruja y Doña Ángela Murillo

Mala Reputación

Manresa, març de 2016

L'art és revolucionari o no és. Si queda avesat a la moralitat i el seny dominants, representa una mera reproducció. L'art revolucionari és el què provoca canvis, el què desobeeix, aquell proscrit, el què s'expressa des de les entranyes sense pensar en les conseqüències.

Els Dadaistes s'haurien fet un tip de riure en assistir a l'obra "La Bruja y Don Cristóbal" que significà presó preventiva per a dos titellaires durant uns dies. I el dramaturg Augusto Boal, potser hauria pensat que els policies que intervingueren en les detencions eren intèrprets seguint la tècnica del teatre invisible (que tan inspira a la pel·lícula "Noviembre"). L'obra, provocadora per antonomàsia, evidencià l'autoritarisme latent en les esferes polítiques i jurídiques, incapaces de comprendre (i ni tan sols tolerar) la lliure expressió. El principal mèrit polític de la companyia "Títieres desde abajo" ha estat demostrar l'absurd de la lògica anti-terrorista actual. Una quarantena d'usuaris de "twitter" detingudes en les diverses fases de l'anomenada "Operació Aranya" havien comprovat ja últimament que en la "democràcia de les llibertats" encara hi ha moltes coses que no es poden dir.

L'estament jurídic al què és recorre més bastament per perseguir políticament les idees és l'Audiència Nacional. El búnquer sobre el qual es recolzen els creatius legisladors de l'estat que han possibilitat que un mateix delicte pugui ser tipificat de múltiples maneres diferents per augmentar ostensiblement les penes (i la venjança) contra aquelles que es rebel·len. L'encarregada del destí, entre moltes altres, de les companyes Mònica i Francisco, que han estat condemnades recentment a 12 anys de confinament. Per desgràcia, l'escena teatral (altrament dit judici) que es visqué el passat mes de març a San Fernando de los Henares no és graciosa, sinó dantesca.44 anys de presó els hi demanaven per posar suposadament un artefacte explosiu a la Basílica del Pilar de Saragossa que provocà danys a un parell de bancs.

La magistrada Àngela Murillo, fent prova evident del seu tarannà, ordenà callar amb un "no nos de un mítin, no nos interesa" a les companyes quan exposaven la raó de ser de la seva lluita. Però quin millor lloc hi pot haver que un tribunal polític per expressar les nostres idees?

En tot cas, la dignitat mostrada per la Mònica, pel Francisco ens remet a les paraules de Louis Lingg, un dels Màrtirs de Chicago: "No, no es per un crim per què se'ns condemna a mort, és per allò que aquí s'ha dit en tots els tons: ens condemnen a mort per l'anarquia, i ja que se'ns condemna pels nostres principis, jo crido ben fort: !sóc anarquista! Els menyspreo, menyspreo el seu ordre, les seves lleis, la seva força, la seva autoritat. Pengeu-me!". Fins i tot en aquella obscura i repressiva època se'ls hi permetia la paraula quan eren jutjats.

I parlant de persecució de les paraules, durant el procés la fiscal preguntà a les companyes si tenien ni més ni menys que un exemplar d'El Pèsol Negre. Altre cop aquesta publicació en el punt de mira. George Orwell deia que "periodisme és publicar allò que algú no vol que publiquis. Tota la resta són relacions públiques". Amb tot, nosaltres no pretenem ser periodistes, sinó més aviat expressar les nostres idees. I que ens assenyalin empresaris de la comarca, mitjans de comunicació oficials, polítics com la Tura o fiscals de l'Audiència Nacional indica que anem pel bon camí. Per què com l'art, les idees revolucionàries són aquelles que provoquen canvis, que desobeeixen, que proscriuen i que s'expressen des de les entranyes sense pensar en les conseqüències. Les demès, són mera reproducció.

Per últim, aprofitar aquest espai per enviar una calorosa abraçada a un altre company i amic anarquista empresonat, en aquest cas als Lledoners.

Estem amb tu!

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició:
11 d'abril de 2016

En aquest número hi ha participat: Albert Herranz, Algunes membres del Hack Lab Don't Panic, CGT Berga, Conxarxa, Durruti t'estimo, Grupo de Autogestión de la salud de La Ruda, Lola de B., L'espurna, Les Eugènies, Mala Reputación, Mínimam, Pep i tu, R., Sallanders i @Selenita_So.

Portal web:
www.bllibertari.org

I en PDF a:
www.pesolnegre.info

Contacta amb nosaltres:
info@pesolnegre.info

Segueixos al twiter:
@elpesolnegre

Humor

Fe d'errates

A l'article que publicàvem al número 69 sobre el cas d'Inberga Tur vam cometre una errada que volem esmenar:

Ferran Vila Casals no va ser mai soci de l'empresa sinó que hi va treballar i hi va tenir alguns càrrecs, tanmateix no en fou soci i volem que quedi clar. Aprofitem per demanar disculpes a tothom que s'hagi pogut sentir malament i a tots els lectors per no haver estat prou curosos i haver-nos equivocat.

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c. del Balç 4 baixos esquerra. 08600 Berga. actll@berguedallibertari.org www.bllibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c.del Balç 4 baixos dreta. 08600 Berga. Tel i fax: 938216747
cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747.
sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

CNT-AIT Berga: c. Pinsania n 7. 08600 Berga.
https://www.facebook.com/cntberga

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT:
c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent
Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361
sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

ATENEU POPULAR ROCAUS
C. Santa Llúcia 1, Sallent
www.ateneurocaus.cat

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES:
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559
cgtmanresaneteja@hotmail.com

CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa

CNT-AIT: Pl. Catalunya 9 ent 1r i 4r, 08242 Manresa
Tel. 931788368. sov@manresa.cnt-ait.es

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

ASSEMBLEA LLIBERTÀRIA DEL BAGES
allbages@bllibertari.org

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa

ATENEU ANARQUISTA LA RUDA
c. verge de l'Alba, 12 - 08241 Manresa
laruda@riseup.net

Nous religiosos, vells dogmes

Una aproximació a l'Església al Berguedà

R.

Berga, març de 2016

Les religions són sistemes de creences basats en dogmes que pretenen donar solucions tancades a un tot. Responen preguntes simples, però no resoltes, com el sentit de la vida o què hi ha després de la mort, amb un manual o llibre sagrat que conté totes les respostes. La doctrina no admet esmenes, debats ni qüestionaments; s'hi creu o no s'hi creu, sense possibilitat de comprovació. El dogma és monolític, una autoritat major que els humans –i no altres ésser vius– hem d'obeir si volem optar a la vida eterna.

No totes les religions han tingut la mateixa sort; la majoria, relegades a supersticions, han acabat desapareixent en detriment d'unes altres que s'han imposat i estès internacionalment gràcies a guerres de conquesta i aliances amb el poder més genocida. És el cas de la religió catòlica, que a casa nostra i representada en l'Església ha estat estretament lligada sempre al poder per tal d'imposar-se; de fet mai ha existit del tot la separació d'Estat i Església. És especialment tràgica per a la societat la història de l'església al nostre país: des de la Inquisició, la contrareforma i els constants abusos a pobles i escoles, fins el més recent: la croada nacional que va donar pas a quaranta anys de nacionalcatolicisme sostingut sobre un genocidi beneit per l'església.

L'obediència i la promesa d'una altra vida després de la mort han servit per justificar les injustícies i desigualtats socials més escandaloses al llarg dels segles i mantenir l'ordre social. L'Església que prega pels pobres ha combatut activament qualsevol progrés social que pogués posar en dubte els seus privilegis i dels seus amics els rics, així com la seva restrictiva moral. És, de fet, la hipocresia de la institució i el seu accionar reaccionari el que explica a casa nostra l'existència d'un sentiment anticlerical en determinades capes socials ansioses d'un canvi social.

Una institució reaccionària amb molt de poder

Avui en dia l'Església segueix sent una institució conservadora, sexista i enemiga de tot progrés, i segueix tenint molt de poder. En són un exemple les mobilitzacions contra la igualtat de drets dels homosexuals que la Conferència Episcopal va impulsar no fa tants anys, la seva postura masclista contra el dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos, la lluita per mantenir la seva doctrina en centres educatius, o el seu suport directe a polítiques d'ultradreta. A l'Estat Espanyol, l'Església gaudeix d'uns avantatges molt importants gràcies a un concordat firmat a principis del 1979 on s'estableixen els seus privilegis en matèria econòmica, d'ensenyament, assumptes jurídics i culturals.

La institució religiosa rep fons públics a través dels pressupostos generals de l'Estat per la conservació de centre religiosos, per col·legis catòlics i professors de religió, i a través de la casella de la Declaració de la Renta (IRPF); rep fons públics per l'assistència a hospitals i centres penitenciaris, i està exempt de pagar impostos com l'IBI. En aquest sentit, Europa Laica va calcular que només durant el 2013 l'Església catòlica va rebre 11.000 milions d'euros (més de l'1% del PIB) de les administracions públiques, a través de l'exempció d'impostos com l'IBI. Els bisbes compten amb els seus mitjans de comunicació d'ultradreta com la cadena COPE o 13 TV amb abast estatal. De la mateixa manera, és molt important tenir en compte que controlen bona part de l'educació a través d'escoles concertades pagades amb diners públics, així com l'enorme patrimoni del qual disposen, sent –segons Europa Laica– una de les propietàries més important de tot l'Estat.

Bisbe jove, velles idees

Xavier Novell va ser nomenat a finals del 2010 i amb només 41 anys esdevenia el bisbe més jove de l'Estat. Més enllà de la seva adhesió a la causa catalanista les diferències amb els seus superiors són ben poques. Novell és igual d'homòfob que els seus caps. En són exemples les seves declaracions desaconsellant d'adopció en els casos que no es pugui donar al menor un pare i una mare o les seves paraules recolzant el bisbe d'Alcalà d'Henares –Juan Antonio Reig– que va qualificar l'homosexualitat de malaltia curable i la va relacionar amb la prostitució. Novell, de fet, va dir textualment: "Hi ha grups que es senten ofesos, quan senzillament s'exposen els criteris morals que poden guiar una conducta que porti pau i veritat".

El sexisme de Novell també va en consonància amb la institució. En són una prova les seves declaracions en relació amb la retrògrada llei de l'avortament, que el PP pretenia aprovar el 2012: "Por lo que he leído se queda muy corta. Sin dejar de alegrarme que se limite el "derecho" al aborto, yo deseo que se penalice de nuevo este crimen." Tampoc sorprenen les seves opinions sobre el sexe i l'ús del preservatiu: "-Preservatiu? "No".-En algun cas? "No.". -I per prevenir malalties? "Hi ha altres camins. Com la castedat, per exemple"."

Pèrdua d'influència

No és cap secret que la religió catòlica no està passant pel seu millor moment. S'ordenen pocs capellans, les esglésies estan buides i cada vegada hi ha menys creients. A finals de novembre del 2014 els dos únics frares franciscans que encara hi havia al convent de Sant Francesc van fer les maletes i van marxar. Abans, d'altres religioses havien seguit el mateix camí: és el cas de les vetlladores, el de les monges dominiques, o el dels germans de la Salle, que se'n van anar a viure a Manresa. La comunitat més nombrosa és la de les Vedrunes. Són 20 però estan totes jubilades. També queden 9 sagramentàries, que són monges de clausura, i finalment les 8 monges de la residència d'avis Nostra Senyora de Queralt, famoses perquè el dia de les eleccions porten a tots els residents a votar en massa pel Partit Popular. En total 37 religiosos, una xifra bastant menyspreable tenint en compte que durant la República n'hi havia hagut més de 3.000.

Canvi d'estratègia

El Bisbe Novell enceta una nova etapa que pretén ser expansiva sense renunciar a les idees més reaccionàries de l'Església. En aquesta línia, a mitjans del 2012 nomenà Marc Majà com a rector de Berga, un capellà jove però de la corda del Bisbe. Algunes de les mesures que adoptà el nou bisbe fou la d'obligar als treballadors de Càritas a realitzar cursos de religió. Novell vol que les decisions a Càritas depenguin exclusivament de catòlics practicants que hagin rebut el sagrament de la confirmació. La finalitat és utilitzar l'ajuda als més pobres com a moneda de canvi per aconseguir la seva conversió. Segons Novell, els voluntaris de Càritas: "Han de descobrir la mística de fer tot això de tal manera que suscitin interrogants, propiciïn el diàleg sobre el perquè de llur caritat, fins a fer possible l'anunci significatiu de Jesús i la proposta d'un camí de conversió".

També a partir del 2014 es va recuperar la processó de Corpus, que no es feia des de 1969 per falta de gent, i es començaren a projectar pel·lícules religioses a l'únic cinema de Berga –propietat de l'Església– amb presència i presentació del mateix Bisbe. A finals del 2015 s'implementarà el programa "l'Església que surt", que

al més estil dels Testimonis de Jehovà intentarà contactar de manera activa amb persones que estiguin passant per dificultats per tal de captar-los. En aquesta mateixa línia, a finals de 2015 Càritas Diocesana anunciava l'obertura, a l'antic convent de les Vetlladores de Berga, d'una casa per a dones en risc d'exclusió social. Sota aquest nom tan bonic, aparegut en tots els mitjans de comunicació locals, s'hi amaga un projecte criminalitzador de l'avortament i que té per finalitat "acollir dones que volen tirar endavant el seu embaràs malgrat la pressió perquè avortin" i, evidentment, buscar la seva conversió.

En la mateixa direcció va el "Projecte Raquel" també impulsat pel bisbat, que culpabilitza les dones que han avortat per seguidament pretendre acompanyar-les en el seu penediment. "Un avortament destrueix dues vides. Volem ajudar-te a recuperar-ne una: LA TEVA" sentencia el fulletó de promoció.

Poder local i Església

Tot i la secularització de la societat i la davallada de religiosos, l'Església segueix tenint un gran poder, també al Berguedà. Controla encara els naixements a través dels batejos, i la mort, a través dels enterraments religiosos –a Berga ni tan sols existeix una sala municipal condicionada on realitzar un funeral laic en condicions–; controla bona part de l'educació a través de les seves escoles concertades –pagades amb diners públics– com són l'escola Vedruna, la Salle o l'escola Xarxa; controla esplais, com el de les Colònies de Borredà; té representació al Patronat de l'Hospital Sant Bernabé de Berga, on les monges Vedrunes es passegen per les habitacions dels malalts; controla també residències d'avis com la de La Nostra Senyora de Queralt; i, de la mateixa manera, promou l'assistència a les persones desvalgudes a través de Càritas a través de la qual busca la seva conversió. En aquest sentit, remarcar que l'església destina més diners a finançar 13 TV –10 milions l'any– que a Càritas –6 milions l'any–.

El nomenclàtor és un exemple del poder que té l'Església: els noms de Sants, Capellans i Verges hi són sobradament representats, i la proposta de canvi del CEJEB ha aixecat una polseguera considerable. Tenen control ideològic també sobre l'espai públic, i no poden permetre cedir ni un mil·límetre, i menys a favor de qui els van qüestionar els privilegis. Recordem també el terrabastall que va suposar treure el santcrist de la sala de plens.

I aquest any tenim el centenari de la Coronació, una mena de catarsi catòlica de reafirmació capitanejada per personatges recalcitrants i descendents ideològics del feixisme més genocida. Un acte religiós que ens volen fer passar per cultural i representatiu del Berguedà. Mentrestant, alguns seguirem reivindicant el Berguedà insubmís, desobedient, anarquista i revolucionari, aquell que han volgut soterrar sota l'espasa i la creu.

Tornem amb els carrers

Pep i tu

Berga, abril de 2016

La retirada de les plaques del carrer Mn. Espelt i de la plaça Mn. Argmengou han tornat al centre de l'actualitat berguedana la campanya del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs per posar als carrers noms de persones que van formar part del moviment obrer berguedà durant el passat segle. El tema ja havia estat d'actualitat a finals de l'any passat quan l'extrema dreta espanyolista d'arreu va reaccionar a la proposta.

Aquest cop la reacció ha vingut per part de l'extrema dreta local. El procés ha estat el mateix: una proposta o una acció en favor del canvi que es reflecteix als mitjans i té una forta reacció per part del lobby ultracristià i reaccionari. I això em porta a apuntar que els ultres no són molts però tenen una gran capacitat d'influència a les institucions —mani qui mani— perquè són poder. Curiós que fins i tot els suposats governs d'esquerres els segueixin la corda.

Un exemple de la poca «representativitat» dels fans de la democràcia són les associacions de veïns que han posat el crit al cel demanant sancions per l'Ateneu Columna Terra i Llibertat —que van retirar les plaques—, aquestes entitats únicament representen als seus portaveus i als seus interessos i en ben pocs casos als habitants dels carrers que diuen representar. ERC, CiU i PSC també volien sancions, tot un circ. Especialment trist per part de les esquerres que ja no saben ni el que són, bé els seus membres si que ho tenen clar, són oficines d'ocupació, res més: nen fica't a polític que tindràs diners i poca feina; l'ascensor social a la terra dels emprenedors.

El govern de la ciutat en mans de suposats socialistes que ja fa temps van advertir que no complirien el seu programa per falta de diners, tampoc mostra massa interès cap aquesta barata proposta. S'assenyala manca de pedagogia, després d'haver fet una instància transparent que tots els mitjans van reproduir, d'haver penjat cartells i murals arreu de la ciutat, d'haver fet una xerrada a la biblioteca, una ruta guiada, articles, una reunió amb l'alcaldesa, vídeos explicatius amb personatges coneguts i reconeguts i una retirada de plaques. La pedagogia està feta. Tothom sap el que vol i li interessa saber. Però la proposta la fan els anarquistes... A més l'equip de govern sap que els seus votants són sociològicament conservadors, per dir-ho finament. Per això no decideixen res i perpetuen la injustícia històrica. Per això apel·len a la voluntat dels veïns! Quins veïns? Els portaveus de les associacions? O es farà un referèndum? Però si es fa, serà a tots els carrers, no? Perquè mai hem votat per tenir els noms que tenim. Quina manera d'«escurrir el vulto»!

A més, aquests anarquistes volen posar els noms dels obrers enlloc dels de Mossens i mares de Déu! Parlem doncs de Mossens i de l'església que representen, sí d'aquesta xacra obscurantista que tanta sang a vessat. Des d'abans de la inquisició fins l'actualitat i sense oblidar el recent genocidi espanyol que van batejar com a Creuada Nacional: amb més de mig milió de morts, mig milió d'exiliats, a part de desapareguts, empresonats, represaliats, nens robats, i quaranta anyets de dictadura...

Tanmateix no són pocs els que a Berga tenen a Mn. Armengou en un altar, d'aquí en part l'esglai dels troglodites de la ciutat. S'han atrevit a dir-los-hi a la cara una evidència: Mn Armengou era un franquista i un trepa, a part d'un xenòfob és clar —només han de llegir la seva obra—. Tothom ho sap però molts prefereixen ignorar-ho. I prefereixen viure sense canvis. Plàcidament al règim del 1978, al postfranquisme capitalista que els permet consumir i votar per no canviar res i fruir de la via catalana, d'abraçar Queralt i de la tranquil·la discrepància que mai et compromet.

Una nova petita victòria del sindicat

CGT Berga

Berga, març de 2016

El passat mes de juliol, després de la finalització del seu contracte, una companya —ara del sindicat— va explicar-nos les diverses irregularitats que havia patit al restaurant la Llosa, recentment obert al Passeig de la Indústria de Berga. Cotitzaven per ella la meitat de les hores que treballava, la categoria per la qual havia estat contractada era inferior a les tasques que realitzava, feia més hores del compte i fins i tot l'empresari es quedava les propines dels treballadors. Una de les mesures que vam prendre va ser la denúncia d'aquestes situacions davant la inspecció de treball. El 22 de setembre la inspecció va personar-se al centre de treball on es va poder comprovar que efectivament els treballadors de la Llosa estaven contractats a temps parcial, tot i que des que havien estat contractats realitzaven una jornada completa, com a mínim. L'empresa va haver de contractar tothom per jornada completa i pagar a la seguretat social les quotes patronals des que hi treballaven (des d'abril i fins l'agost) amb un 20% de recàrrec per fer-ho fora de termini. També en el cas de la nostra afiliada, tot i que ja no hi treballés, l'empresa ha hagut de cotitzar-li la jornada completa del temps que hi va treballar (maig-juliol, uns 900 euros).

Amb tot, des del sindicat volem reconèixer la valentia de les treballadores que lluiten pel que és just, com la nostra companya, i animar a la resta de treballadors de Berga a organitzar-se amb nosaltres i seguir el seu exemple.

Volem que l'Ajuntament compleixi i faci complir la legislació laboral

CGT Berga

Berga, març de 2016

El proppassat mes de març la CGT de Berga va presentar una instància a l'Ajuntament de Berga on demana que l'administració local garanteixi el respecte a la legislació laboral i que doni exemple. També es demana transparència i control sindical en aquesta matèria, tant pel que fa a la contractació directa de l'Ajuntament com de les empreses que aquesta administració contracta. Les demandes són:

- Que l'administració local estableixi protocols de comprovació fefaent del compliment de la legislació laboral per part de les empreses que treballen per l'Ajuntament de Berga.
- Que aquesta informació (respectant la llei de protecció de dades) sigui tramesa als sindicats de Berga amb l'objecte que puguin comprovar el compliment de la legislació laboral i puguin vetllar pels interessos dels treballadors.
- Que es resolguin els contractes en aquelles empreses que no respectin els drets laborals.
- Que la millora de les condicions laborals respecte els mínims legals per part d'una empresa, i el fet que tinguin programes socials pels seus treballadors, sigui objecte de valoració per a l'adjudicació de contractes de l'administració.
- Que la contractació dels treballadors de l'Ajuntament de Berga respecti escrupolosament la legislació laboral i més enllà que es millorin les seves condicions laborals: temporalitat, categoria, horaris, salaris, etc. I que serveixi com a exemple al mercat laboral berguedà.

L'Estat tanca a la presó a un altre company anarquista

Grup de suport

Manresa, març de 2016

El passat dimarts 8 de març va ingressar a la presó de Lledoners a Manresa un company anarquista per complir la pena imposada de 2 anys i mig pel delicte d'atemptat a l'autoritat. Els fets es remunten al febrer de 2013 quan un enfrontament a la parada de metro de Cuatro Caminos (Madrid) entre un grup de persones antiautoritaries i la policia nacional es salda amb 18 detingudes. A quatre d'elles se'ls hi imputa un delicte d'atemptat a l'autoritat i les peticions són de quatre anys de presó per a tres d'ells i de 6 anys per a la quarta persona.

El judici se celebrà el febrer de 2015 i la sentència decreta finalment 2 anys per a tres d'elles, a més del pagament per responsabilitat civil de 6000€, 1500€ i 500€ a cada una d'aquestes tres persones amb la condició d'entrada a la presó en el cas de no pagar aquestes quantitats. Per a la quarta persona, la sentència del jutge va ser més dura i va decretar dos anys i sis mesos i una multa de 12000€ de responsabilitat civil. Finalment, i després d'un any d'espera després de la celebració del judici, el jutge ha ordenat l'entrada a la presó, que en aquest cas s'ha fet efectiva al CP de Lledoners (Sant Joan de Vilatorrada).

Aprofitem per posar de manifest el nostre més absolut menyspreu a l'Estat i als seus mecanismes repressius i enviem una càlida abraçada a les companyes preses.

Contra la justícia de l'Estat, ni un pas enrere!

A terra els murs de les presons...

Sense justícia no hi ha Pau

"La Xarxa d'Aliments funciona des del suport mutu, des del totes som iguals"

Entrevista a la Xarxa d'Aliments de Manresa

Conxarxa

Manresa, març de 2016

Ens trobem amb un membre de la Xarxa d'Aliments al lloc on es reuneixen: l'Ateneu Popular la Sèquia. Li realitzem una entrevista que resulta ser ràpida, concisa i molt clara.

Què és la Xarxa d'Aliments? Quan i per què va sorgir?

La Xarxa d'Aliments és principalment una xarxa de suport mutu, que es centra sobretot en la part alimentària. La seva essència però, és l'arrimar l'espatlla i ajudar-nos uns i altres.

Va sorgir ara fa un any i mig a punt de fer-ne dos, a partir de conèixer una iniciativa semblant que s'havia originat al Banc Expropiat del barri de Gràcia a Barcelona (actualment en perill de desallotjament) . Un projecte que ens va cridar l'atenció i el vam convidar a l'Ateneu Popular la Sèquia a fer una xerrada. La xerrada va quallar, hi va haver molta gent que li va agradar i es va decidir muntar una història similar aquí a Manresa.

Quin és el funcionament, com us organitzeu i què feu?

La idea és que per rebre aliment, per endur-te una caixa per unitat familiar, no es miren ingressos ni demès, l'únic que es mira és que facis alguna tasca que ajudi a fer funcionar el projecte. Per exemple, quedem els dimarts que és el dia que es fa l'assemblea i allà es plantegen totes les tasques que tenim per tota la setmana, d'anar a reciclar als mercats, a les botigues, de fer la tria, conserves, contactar amb llocs nous,... i aquestes tasques ens les repartim. Com a mínim has de fer una tasca cada setmana, i a partir d'aquí tens accés a una caixa d'aliment. Les caixes s'intenta que es reparteixin per igual, però com que no sempre és possible el repartiment de les caixes es fa per sorteig. I llavors si hi ha algú que li agrada una cosa i a un altre no, s'ho poden intercanviar lliurement.

D'on provenen els aliments?

Els aliments sempre provenen d'excedents. Per exemple, anem a una botiga de pasta fresca que sol tenir un control bastant concret dels aliments però que a vegades no acaba de vendre alguna cosa i ens la porta. I amb els mercats i els productors també: els excedents que no arriben a vendre i que estarien en males condicions i haurien d'acabar llançant ens els donen a nosaltres a canvi de que fem alguna tasca amb ells.

"L'únic que es mira és que facis alguna tasca que ajudi a fer funcionar el projecte"

Què creus que us diferencia amb el Banc d'Aliments?

La diferència és com s'enfoca. El Banc d'Aliments es veu des de la caritat on hi ha una relació completament desigual, on ells et donen el què consideren i encara has d'estar agraït. La Xarxa d'Aliments, en canvi, funciona des del suport mutu, des del tots som iguals, tots posem aquí el nostre gra de sorra perquè tots en puguem treure algun profit. L'altra diferència és que per tenir accés al Banc d'Aliments has de passar per Serveis Socials, has de complir unes característiques que ells consideren, i a la Xarxa no, això és completament indiferent.

Quines dificultats us heu trobat a l'hora de tirar endavant amb la Xarxa?

Dificultats moltes en molts sentits. La primera d'elles és que la Xarxa d'Aliments no és un grup d'afinitat. No tothom qui ve aquí comparteix les mateixes idees ni té la mateixa visió política, cosa que la fa molt enriquidora. Aquest fet és una de les coses que més m'agraden, però a l'hora de plantejar debats interns té la seva "miga", no? Està molt bé, perquè s'intenta fer força pedagogia, debats molt pràctics, hi ha gent que canvia molt, s'apropen a consensos,... però si que té el punt de dificultat.

L'altre punt de dificultat és que ens trobem dos perfils de persones: els que venen aquí només per aconseguir aliments per omplir-se la nevera i que no vol veure res més enllà d'això. I la gent que veu en un projecte com la xarxa tot un potencial transformador. I a vegades el què acaba passant és que la gent que estava amb la idea transformadora, com que no s'acaba realitzant tanta activitat cap enfora com es voldria, s'acaba cremant i marxa.

Heu pensat en produir?

S'ha pensat moltes vegades. La Xarxa d'Aliments funciona ara, en certa manera com un pedaç al sistema actual, però desitgem que no calgui en un futur. Òbviament ens agradaria plantejar-nos la possibilitat d'autosubministrar-nos. Hem tingut el debat de si tirar endavant un hort okupat o no, si el fèiem ecològic o no, però al final es va arribar a la conclusió de que en aquell moment no teníem ni prou forces per dedicar-hi ni suficient continuïtat, que són els elements principals per tenir un hortet.

Heu fet accions de denúncia?

La veritat és que no gaire. Si que s'ha fet algun sopar amb una projecció de documentals parlant de tot el que és el malbaratament d'aliments i el que implica el sistema actual de producció i consum a gran escala, però més enllà d'això no hi ha hagut la capacitat de fer més coses.

Si vols afegir alguna cosa més...

Quan he explicat el què és la Xarxa lo normal seria dir que és un grup que quedem per repartir-nos menjar. Però la realitat és que som un grup de suport mutu i m'agradaria incidir en el poder transformador que té això. Ha vingut gent amb situacions bastant desesperades, mirant per si mateixes, per sobreviure i poca cosa més, amb actituds bastant egoistes. I s'han adonat que quan s'estén la solidaritat tothom hi surt beneficiat, canvien la seva manera de percebre el món, com es relacionen amb la gent i tot això porta a qüestionar-se moltíssimes coses.

"S'han adonat que quan s'estén la solidaritat tothom hi surt beneficiat"

Estem acostumats a viure en una societat que t'aïlla i on estem atomitzats i en canvi aquí tens com una família que està allà per donar-te suport. Molta gent que ve se sent que no val res per aquest sistema, que no és capaç ni de portar-se aliment a casa, que com a molt pot dependre de la caritat dels altres. En canvi aquí se n'adonen que elles valen, que poden aconseguir les coses per elles mateixes i això provoca un canvi d'actitud molt important.

Ah, i si algú li interessa participar del projecte ens reunim els dimarts a les 19h. a l'Ateneu Popular la Sèquia. És obert a tothom: és igual si et pots permetre un plat de fruita ecològica a casa o no, tothom és benvingut i convidar-vos a participar del projecte!!

Moltes gràcies!
Salut i endavant amb la lluita!

xarxaalimentsmanresa@gmail.com
Facebook: xarxaalimetnsmanresa

La filial turca de l'empresa propietària del polvorí del Bruc hauria venut armes a grups jihadistes

Mínimam

Manresa, març de 2016

Perquè no hi hagi lloc a dubtes, veiem necessari realitzar un primer apunt aclaridor: l'objectiu principal de l'article és el de senyalar la hipocresia i el cinisme de membres de les elits econòmiques i polítiques que utilitzen el pretext de la guerra contra el terrorisme per enriquir-se sense importar les conseqüències i visualitzar com la guerra es fabrica al costat de casa nostra. Ens sembla menyspreable vendre armes, sigui a l'Estat Islàmic com a Israel o a Colòmbia. La teoria de la guerra de civilitzacions a més de basar-se en l'absurd defensa la barbàrie. Els discursos islamòfobs són la nova cohartada del feixisme per seguir creixent.

Maxam Anadolu hauria venut armament a jihadistes

L'empresa MAXAM Corp. és la propietària del polvorí de dinamita més gran de Catalunya. Situada al terme municipal del Bruc, les seves instal·lacions que tindrien una capacitat d'emmagatzematge de més de 200.000 quilos d'explosius per a ús civil, es poden veure parcialment des del Coll de Can Massana a tocar de Montserrat, lloc regentat per excursionistes i escaladors. Aquest gegant multinacional amb negocis a més de 100 països de tot el món i que controla més de 140 companyies, té la seva branca armamentista (MAXAM EXPAL) que proveeix tant a l'exèrcit espanyol com a diversos països de l'OTAN. L'empresa ha mantingut també constants negocis amb l'estat d'Israel, sent importador d'armes espanyoles del desembre del 2008 al gener del 2009, dates en què es va realitzar l'operació Plom Fos a la Franja de Gaza.

Ara, la filial turca de l'empresa propietària del polvorí del Bruc està en el punt de mira per intentar vendre explosius a grups jihadistes siris. El 16 de juny de 2015, el diari turc opositor Cumhuriyet feia saltar la notícia. Recentment el portal digital ViceNews és qui se'n feia eco en llengua espanyola.

Segons s'afirma en aquests mitjans, el 10 de juny de l'any passat un camió carregat amb unes 21 tonalades i mitja de plàstic explosiu PETN i un milió d'unitats de corda detonant fabricats a l'empresa MAXAM Anadolu fou intervingut a la frontera turca de Cilvegözü per la policia fronterera.

La ruta elegida per fer arribar el carregament al seu suposat destí, la capital de Jordània, està controlada en molts punts per grups jihadistes sirians, sense masses possibilitats de que els explosius arribessin a mans d'una suposada empresa compradora sense referències a la xarxa.Tot apunta a que es tractà d'un intent de negoci turbulent.

La hipocresia de les armamentistes

Santiago Bergareche Busquet és conseller de Vocento, el grup de comunicació multimèdia en premsa de la informació propietat entre altres de l'ABC. És ben conegut el caràcter conservador de tots els mitjans que formen part d'aquest grup, partidari de les doctrines de la "mà dura contra el terrorisme" o els titulars sensacionalistes per fer front al nomadisme mal anomenat "immigració il·legal". Al mateix temps Bergareche Busquet forma part del conseller executiu de Maxam.

Aquest fet escenifica perfectament la hipocresia dels dirigents de les empreses armamentistes i evidencia com aquestes empreses són les principals interessades en l'extensió de conflictes. Mentre a nivell públic es manté un discurs de lluita per la pau i la guerra contra el terrorisme, a nivell privat no es dubta en finançar a qualsevol actor armat. Els discursos "securitaris" no fan més que reporta'ls-hi quantiosos beneficis a costa de milers de vides humanes.

Però Maxam no és la única empresa espanyola investigada per operacions similars. Fonts pròximes als serveis d'intel·ligència europeus estarien investigant "El Corte Inglés" per subministrar els moderns uniformes utilitzats per Estat Islàmic. L'entrada de Qatar a l'accionariat de la tèxtil espanyola hauria fet saltar totes les alarmes. El cúmul del cinisme és que el director de l'empresa és Dimas Roberto Gimeno Álvarez, que constà fins a tres ocasions en les llistes del partit feixista Falange Espanyola Independent. Hem de recordar que "El Corte Inglés" confecciona des de fa anys desenes de milers d'uniformes pels exèrcits de tot el món, realitzant un suculent negoci amb la guerra.

Maxam: una empresa amb alts contactes

El consell d'administració de Maxam està infestat de persones pròximes a les elits polítiques del país evidenciant altre cop com el poder polític s'interrelaciona i supedita amb l'econòmic i explicant la impunitat de la què gaudeixen els seus membres. Un d'ells és l'aristòcrata Jaime Carvajal Urquijo, ex-president no executiu de Ford Espanya i Ericsson, que fou un dels set alumnes que estudià amb el rei Joan Carles. Un altre de qui podríem parlar es de Santiago Eguidazu, també president de N+1 i col·lega de feina del Ministre d'Economia Luis de Guindos quan ambdós eren directius de AB Asesores.

Pel que fa a nivell econòmic, Maxam és una de les principals empreses armamentistes que segons el Centre Delàs d'Estudis per la Pau ha rebut finançament de diversos bancs, entre els què podríem comptar el BBVA, el Banc Santander, Bankia, Barclays i HSBC. Aquestes entitats bancàries i 11 més haurien concedit un crèdit de 450 milions d'euros a Maxam al llarg del 2014.

Quan anomenen desenvolupament a la guerra

"El nostre objectiu és que la nostra aportació a la cadena de valor dels nostres clients, a qualsevol punt del món, es transformi en progrés i desenvolupament sostenible pel conjunt de la societat". D'aquesta manera és com José Fernando Sánchez- Junco, president de Maxam, defineix l'activitat de l'empresa.

A l'abril del 2014, agents de duanes de la RCA van confiscar munició per escopetes que formaven part d'un enviament de 2.112 caixes amb 528.000 cartutxos a Camerun de gener del 2014. Formarien part d'un carregament de cartutxos Redstar de l'empresa Maxam Outdoors per escopetes que han estat trobats en diverses localitats de la República Centre Africana.

És aquest el model de desenvolupament i progrés que ens volen vendre?

L'estat espanyol: setè exportador mundial d'armes

Suposadament la llei 53/2007 sobre control del comerç exterior de material de defensa i doble ús, estableix que la exportació d'armament hauria de ser denegada sempre que existeixin indicis racionals de violació dels drets humans, mentre l'adhesió del Tractat Internacional del Comerç d'Armes prohibeix la venta a països que cometen atrocitats. Òbviament des del nostre punt de vista aquesta disposició impossibilitaria la venta d'armes arreu perquè tots els estats realitzen atrocitats contra la vida de les persones. Però si no filem tan prim, i per posar mers exemples, l'estat espanyol exportà el 2014 armament per valor de 292.862 milions d'euros a l'Aràbia Saudita o per 95,8 milions d'euros a l'Iraq, malgrat estar aquest últim embargat tan per la UE com per la ONU. Un terç de les exportacions del 2013 es realitzaren en països d'Orient Pròxim, tot alimentant el conflicte. El març del 2015, l'estat espanyol es situà com a setè país exportador d'armes a nivell mundial.

Algunes consideracions finals

Amb tot voldríem compartir les paraules (1) d'unes companyes anarquistes de Trento expressades just després dels atemptats de París i que amb el seu toc provocador ens semblen prou clarividents:

(...)Tot i el finançament directa de la CIA als grups islàmics per destruir aquest o aquell govern, és la guerra permanent desencadenada del capitalisme per acaparar els recursos energètics i dividir-se les zones d'influència mundial, la condició objectiva que creà un escenari ideal pel ISIS(...). Com algú deia, és massa tard pels discursos dels mestres d'escola declamats a una humanitat on tres quarts s'ofeguen. La violència no l'havíem volgut veure. Vam fer com si no passés res, perquè estava llunyana. Sorprendre's ara és una hipocresia. Estem en guerra. (…)

Reflexionem. Si es considera legítim bombardejar cases i hospitals a l'Iraq, Afganistan o a Síria amb el pretext d'eliminar a aquest o aquell tirà local, ¿per què no s'hauria de considerar legítim disparar sense criteri als francesos per les polítiques imperialistes d'Hollande i de les multinacionals per les què treballa? Si els "atemptadors" de París són terroristes, ¿no són molt més terroristes els militars de l'OTAN? ¿És més covard fer-se explotar o desenganxar bombes des de la comoditat d'un avió? (...)

No ens fem il·lusions. No existeix control policial o militar que ens pugui protegir del gest més tremend i més senzill: disparar a la massa. Qui pensi que pot canviar les seves ja poques llibertats a canvi de la seguretat promesa de l'estat, perdrà les primeres i no obtindrà la segona.

El camí a seguir és un altre: dissociar-se de les polítiques de robatori i mort dutes a terme en el nostre nom; demostrar en la pràctica que Rajoy, Renzi, Hollande, Obama, Merkel,... no ens representen. Que els primers responsables d'una guerra que s'està tornant al remitent són ells. Ells i tota la classe dominant.

(1) Podeu llegir l'article sencer a: http://www.bllibertari.org/es-demasiado-tarde-para-la-hipocresia-a-proposito-de-los-sucesos-de-paris.html

LA SEGURETAT EN LES TECNOLOGIES DE LA INFORMACIÓ I LA COMUNICACIÓ (TIC) ÉS UN PUNT CLAU PER MANTENIR LA NOSTRA PRIVACITAT I AUTONOMIA FRONT ELS INTERESSOS POLÍTICS I ECONÒMICS.

AQUEST DOSSIER PRETÉN DONAR EINES PER PODER INCLOURE LA SEGURETAT TECNOLÒGICA EN LES NOSTRES LLUITES, PER TAL QUE S'ESDEVINGUIN PRÀCTIQUES QUOTIDIANES I NORMALITZADES EN ELS NOSTRES ESPAIS.

INTRO
EL PERILL RERE LA PANTALLA NEGRA

Quan escoltem la paraula hacker, ens venen imatges de números i lletres inintel·ligibles pampalluguejant amb rauxa en una pantalla negra. Les notícies i les pel·lícules ens associen aquesta paraula amb una espècie d'éssers malignes que dobleguen la tecnologia sota la seva voluntat i l'utilitzen per aconseguir els seus capricis sense cap mirament. Res més lluny de la realitat.

HACKERS, CRAKERS I HACKTIVISTES

Hackers. Els primers que comencen a dir-se així entre ells són alguns treballadors i estudiants del MIT, que a diferència dels seus companys, no seguien la burocràcia, s'ajustaven a un horari de treball i estudiaven els ordinadors segons el seu ús en estadística o altres usos específics. Ells experimentaven amb altres usos més terrenals, creaven processadors de textos, jocs d'escacs, música. No era tant el que feien sinó com ho feien, s'apropaven a les seves activitats de forma juganera, buscant l'excel·lència, qüestionant límits i creant coses que altres no havien imaginat. Els hackers informàtics creuen que els ordinadors han de servir per facilitar-nos la vida i que amb ells també es pot crear bellesa i art.

Amb el temps el terme hacker ha anat prenent altres significats i moltes vegades s'utilitza per referir-se a algú que té grans coneixements informàtics i una bona capacitat d'anàlisi, que li permet trobar els punts forts i dèbils d'un sistema, explotar-los o reparar-los.

Hackejar és estudiar un sistema, comprendre'l i trobar la forma de donar-li un ús pel qual no havia estat pensat. Es pot hackejar en qualsevol àmbit, no només en la informàtica.

Alguns diferencien entre hackers i crackers a partir d'una pàtina de moral i ètica. Segons ells, els crakers són persones malicioses que utilitzen els seus coneixements per trencar la legalitat i vulnerar sistemes. Si ens desfem d'aquest embolcall de suposada moralitat, veiem que els hackers abracen un camp molt ampli i els crackers s'han especialitzat en la penetració o defensa de sistemes informàtics.

Dins dels crackers, normalment es classifiquen 3 tipus. White hat, Black hat i Grey hat.

Els White hack, són professionals de l'(in)seguretat, que utilitzen els seus coneixements per reforçar els sistemes informàtics. Són hackers «ètics» que busquen vulnerabilitats «sense malicia» i que entren en els sistemes sota el consentiment del seu propietari. Quan troben una vulnerabilitat, la comuniquen al propietari del sistema o busquen la manera d'arreglar-la. Majoritàriament els White hat treballen per empreses de seguretat. Molts d'ells reclamen com pròpia la paraula hacker i utilitzen el concepte cracker per referir-se de forma pejorativa als Black i Grey hat.

Els Black hat, són els que normalment ens presenten com criminals informàtics. Trenquen la seguretat dels sistemes per destruir, modificar o robar dades, o per inutilitzar xarxes de telecomunicacions. Els Black hat es guarden les vulnerabilitats per a ells i no les fan publiques per ser solucionades. Només arreglen les vulnerabilitats per mantenir sota control els sistemes dels quals s'han apoderat. Podríem dir que tanquen la porta després d'entrar.

Grey hat, a cavall entre els white i els black hat, tot i que poden vulnerar un sistema sense buscar el benefici propi, hi entren sense el consentiment del propietari i això es considerar poc ètic. Un Grey hat pot entrar en un sistema per simple curiositat i notificar a l'administrador quina vulnerabilitat ha trobat. A vegades a més de notificar-ho s'ofereixen a arreglar el defecte de seguretat a canvi de diners. D'altres vegades fan publica la vulnerabilitat perquè ho sàpiga tota la comunitat informàtica i pugui arreglar-ho.

Com podem veure les consideracions ètiques que s'utilitzen per classificar els crackers es basen en si tenen permís del propietari per entrar i dins de la comunitat hacker, són cada vegada més les veus que qüestionen aquesta ètica. Els crackers utilitzen els seus coneixements per trencar mesures de seguretat. El que facin després de trencar aquestes mesures, ja depèn de les seves motivacions.

El mateix es pot dir dels professionals de la seguretat que utilitzen les seves habilitats per reforçar sistemes informàtics. Si qüestionem les motivacions dels Black i Grey hat, perquè no fem el mateix amb les motivacions dels que es dediquen a la seguretat? És el mateix blindar un servei de correu que respecta la privacitat dels seus usuaris, que evitar que inutilitzin el servidor d'una gran empresa que denega l'accés al coneixement a qui no se'l pot pagar?

HACKERS HACKTIVISME

Algunes membres del hacklab Don't Panic

Barcelona, març de 2016

Un hacktivista és una persona que combina el seu amor per la tècnica amb l'amor que té per la vida, les persones i la societat que l'envolta. Sol anar lligat a l'etiqueta de hacker, és a dir, una persona capaç de modificar la seva pròpia vida amb els instruments que hi ha al seu voltant, que en fer-ho, s'apassiona i busca millorar contínuament.

Potencialment tot el que fa un hacker el converteix en activista: un ordinador abandonat al carrer es converteix en una oportunitat per crear un punt d'internet gratuït, una càmera de videovigilància trencada és una manera per analitzar com ens espien, un tiquet de metro usat és un repte per entendre com funcionen i com modificar-los per viatjar gratis. El hacktivisme és present, acció. No mira al passat, no pensa en el futur, són mons dels quals no s'ocupa. Una hacktivista no pretén integrar-se en la societat: la canvia.

Des del punt de vista polític, no accepta cap tipus d'autoritat, les jerarquies no funcionen amb ella. No concep que algú pugui actuar sense haver pensat abans què està fent. Pensar i decidir per ella mateixa és un principi fonamental. Com a conseqüència, no li agrada la gent, les ovelles de ramat, les modes passatgeres. Creu en l'autogestió i en l'autonomia [>>]

HACKTIVISME

[>>] de tots i cada un dels individus. Creu fermament en la llibertat de les pròpies decisions, conscient de les conseqüències que comporten.

A la pregunta «d'on venen els hacktivistes?», es podria respondre: «l'activista normalment ve del carrer». Sent més rigoroses, podem distingir dos orígens dels hacktivistes: aquell que s'apropa a la tecnologia per un motiu polític i aquell que s'apropa a la política després d'haver conegut des de la tecnologia el codi lliure, obert, l'ètica hacker o el concepte de copyleft. Potser ve del moviment zapatista, a principis dels 90'. O ve de Seattle al 2000, Gènova al 2001 en les primeres manifestacions antiglobalització; potser de Barcelona, a l'any 2000 en el primer hackmeeting d'Espanya.

Malgrat treballi amb ordinadors, no té necessitat de cap objecte en particular: una hacktivista els instruments físics els troba, els recicla, els gestiona col·lectivament. Més que l'objecte compta l'actitud i la predisposició. Fa servir un ordinador de segona mà, un pendrive amb una distro segura (tails), un buf, una bona connexió de wifi, i potser una navalla multi ús. El que té sempre és el nivell just de paranoia, claus GPG per enviar i rebre mails segurs, passphrase amb un nivell d'entropia que fins i tot la NSA trigaria segles en descobrir...

Seguint el fil, li motiva aprendre noves tecnologies, usar-les, modificar-les i distribuir-les a qui vulgui contribuir a un model de societat igualitària. Igual que prefereix la bicicleta als cotxes, indymedia al facebook, i prefereix l'hort autogestionat abans que la fruita del supermercat. Té ganes de conviure, d'augmentar el coneixement i difondre'l per poder-se defensar de tot aquell qui vulgui manipular-nos el cap i els nostres desitjos.

Llavors, per què no ho fan també els altres? Per què passen el seu temps al facebook? Per què controlen què pensen els altres d'ells mateixos en comptes d'intentar ser ells mateixos? El hacktivista ho fa tot i fa res depenent dels ulls que el mirin. I el que fa, ho fa perquè sent el deure de fer-ho, com aixecar-se al matí, pedalar per la ciutat i mirar d'ajudar, informar, difondre; potser trencar i trobar un forat de seguretat en el sistema, un error, un forat petit per on puguem passar i alliberar-nos totes.

«i faig tot això per un motiu... a la cita amb la mort, presentar-m'hi viu.»

LA ESCASEZ DE MUJERES, QUEER, TRANS Y DIVERSIDAD EN CAMPOS TECONOLÓGICOS EN GENERAL Y EN HACKEO ESPECÍFICAMENTE ES AGUDO. PARA CAMBIAR EL ESTADO DEL ASUNTO, ACERCAMIENTOS CRÍTICOS HACIA LAS TECNOLOGÍAS, LA CULTURA TECH/HACK, ENTRE OTRXS SON NECESARIOS. TENER EN CUENTA ASPECTOS DE GÉNERO ES CIERTAMENTE IMPORTANTE, PERO DEBEMOS COMPONERLO CON UN ANALISIS INTERSECCIONAL PARA VERDADERAMENTE PERCATARSE DE LA EXISTENCIA DE SISTEMAS DE OPRESIÓN.

JORNADES THF!

HACKFEMINISTA
HACKEJANT EL PATRIARCAT

L'anomenada "escletxa digital de gènere" es podria resumir en la diferència entre gèneres en l'ús de les TIC. A l'estat espanyol, les estadístiques més recents rebel·len que encara hi ha molts límits en l'accés (degut encara a la manca d' estructures informàtiques de qualitat, lligat amb la "feminització de la pobresa"), la capacitació (barrera cultural en la formació i la no declinació vers l'àmbit tecnològic) i els usos avançats (en relació a la presa de decisió i creació) per part de les dones en les tecnologies de la informació i la comunicació. I és que, com en molt àmbits del coneixement, la tecnologia no és neutral i s'impregna de les ideologies estructurals com el patriarcat, el racisme o el capitalisme.

La societat patriarcal introdueix estereotips específics com la "tecnofòbia femenina" sustentada també per la divisió sexual de certs àmbits del coneixement tecnològic. Aquest fet fa que hi hagi més dificultats per part de les dones en l'accés als usos avançats, en relació a la participació dels processos de decisió i creació, contribuint a que les dones es converteixin en meres usuàries passives. En aquest sentit, no és d'estranyar que en els processos de creació de software lliure, per exemple, hi hagi un tant per cent irrisori de dones (es calcula que al voltant d'un 2% de participació).

La impregnació de connotacions patriarcals dins del món hacker també es fa palès. Algunes crítiques fetes des de posicions feministes han alertat que dins de les comunitats de software i coneixement lliure també es reprodueixen trets desiguals. Per una banda, les tasques de les dones, a mode general, sempre estan relacionades amb el manteniment o la comunicació interna, mentre que els homes detenen més el paper de la invenció, l'experimentació o el desenvolupament. Per altra banda, la reprovació i l'autoexigència formativa de les dones és un tret diferencial en aquest àmbit. Sempre es tendeix a necessitar més formació per poder confiar en les capacitats tecnològiques d'una mateixa. Aquest punt també té relació en l'assumpció d'autoria, ja que moltes dones prefereixen utilitzar pseudònims o restar en l'anonimat (evidentment, no parlem per motius de seguretat) per tal d'evitar els estereotips de gènere i l'anàlisi exhaustiu o qüestionament del seu treball pel fet de ser dones.

HACKTIVISME FEMINISTA

Malgrat que el món hacker és un entorn masculí, hi ha diverses comunitats i projectes no heteronormatius en resistència. La resposta feminista vers el món tecnològic patriarcal ha passat per diverses fases (des del qüestionament de l'àmbit de les TIC, el rebuig o la implicació no mixta), fins a sorgir el ciberfeminisme. Un moviment, dins del feminisme radical, que sorgeix als anys 90' amb la publicació del Manifest Cyborg i Manifest de la Zorra Mutante. En les últimes dècades el ciberfeminisme social ha promogut la connexió de les dones amb la tecnologia per a investigar i desxifrar els codis de dominació i control de la cultura tecnològica. Dins del món del software lliure, existeixen diverses eines i aplicacions creades a partir de comunitats de dones. Alguns exemples són el Debian Women, Fedora Women, Ubuntu Women o LinuxChix, entre altres.

En la vesant més activista, trobem el hacktivisme (trans)feminista que consisteix en utilitzar les xarxes per crear agitació i difusió antipatriarcal. No es tracta d'augmentar només el nombre de dones, trans o queers "en línia" sinó de la inclusió d'aquestes des d'un clar enfoc polític. Les pràctiques i funcions són múltiples: des de crear discurs antipatriarcal i difusió a la xarxa; crear tallers d'autoformació i experimentació tecnològica; fins a "atacar" seus digitals sexistes o deconstruir i subvertir els rols de gènere lligats amb la tecnologia, entre altres. Dins de les comunitats de hackfeminisme y transhackfeminista podem trobar DonesTech, minipimer, F3mHack, viole(n)t bits, Pechblenda o diversos HackLabs, entre altres.

Per un sector d'aquest moviment, lo important és la creació d'espais segurs: " Els hackerspaces no necessariament són espais on qualsevol se senti segura per a hackejar, aprendre, socialitzar o experimentar", com expressa una de les activistes. Per tant una de les primeres tasques és l'ocupació d'espais segurs en la xarxa. Per altra banda, l'agitació a la xarxa pot anar "conxorxada" amb una activisme real. En aquest sentit, algunes de les manifestacions a la xarxa poden acabar tenint impacte al carrer, com el cas "de les marxes de les putes". Altres projectes són d'enorme interès dins dels espais polítics ja que suposen la creació de tecnologia autogestionària. Un exemple d'això són dos dels projectes que es van projectar a la última trobada THF! 2014 a Catalunya (Calafou). Per una banda es van generar servidors feministes per a garantir que les dades, els projectes i les memòries de grups feministes disposin d'una preservació, accessibilitat i gestió segura. Per altra banda, es va presentar també el projecte dels laboratoris de Gynepunk, una aproximació a la tecnologia mèdica amb la creació de laboratoris autogestionats DIY-DIT i tècniques bàsiques de diagnosis.

Més info:
/transhackfeminist.noblogs.org/

SEGURETAT INFORMÀTICA
AUTODEFENSA INFORMÀTICA

Quan es parla de seguretat informàtica, primer cal recordar dos conceptes bàsics. Cap sistema és 100% segur. El que avui considerem segur, demà descobrirem que no ho era tant. Les eines informàtiques que veurem aquí, només són això, eines. Perquè siguin efectives, s'han d'utilitzar bé. Això és una molt bàsica i breu introducció a l'autodefensa informàtica.

De res ens serveix navegar de forma anònima o xifrar si després entrem al nostre correu electrònic o al facebook, si regalem dades personals en caure en el parany de l'enginyeria social, l'spam o el phishing. Si vols saber com utilitzar de la millor manera aquestes eines, busca a startpage.com o duckduckgo.com (dos navegadors que, a diferència de Google, respecten la teva privacitat) seguretat operacional o Opsec. Un altre bon lloc on mirar és a la documentació de les eines que presentem més endavant.

Una altra consideració és la diferència entre el software lliure i el software privatiu. Si et preocupa la teva seguretat, és aconsellable utilitzar software lliure, ja que permet estudiar el seu codi i veure que és el que fa realment aquell software. El software privatiu és com una caixa tancada dins de la qual no saps amb certesa que és el que està passant. En qualsevol cas, no facis servir Windows 10, ja que s'ha demostrat diverses vegades que espia a l'usuari i envia les dades que recol·lecta als servidors de Microsoft. Fins i tot envia la contrasenya que utilitzes per xifrar el disc!

Dit això, per entendre perquè serveix cada eina, hem de definir dues paraules, privacitat i anonimat. L'anonimat tracta de realitzar tasques sense que tercers les puguin relacionar amb la nostra identitat. La privacitat busca que altres no puguin accedir a la nostra informació sense el nostre consentiment.

XIFRAR EL DISC

El primer mur que podem aixecar per preservar la nostra intimitat, és xifrar el disc dur del nostre ordinador de manera que per accedir a les nostres

dades calgui introduir una contrasenya. Es poden utilitzar diverses eines per xifrar el disc en funció del sistema operatiu que estiguis utilitzant. Busca a internet «how to Full disk encryption + el nom del teu sistema operatiu» i trobaràs nombrosos tutorials. Si tens més d'un usuari en el sistema operatiu, també cal xifrar la carpeta de l'usuari.

La seguretat d'un xifrat depèn de la fortalesa de la seva contrasenya. Les contrasenyes han de tenir majúscules, minúscules, números i símbols com «!=?:.» i un mínim de 8 caràcters. Millor que una paraula, es pot utilitzar una frase que tingui sentit. Un exemple de frase fàcil de recordar «des de 2016 no em deixo espiar!» es convertiria en aquesta contrasenya «Desde2016noemdeixoespiar!»

ESBORRAT SEGUR

Xifrar el disc serveix per emmagatzemar de manera segura, però què hem de fer si volem destruir contingut permanentment? Per si no ho saps, és bastant senzill recuperar un arxiu que ha estat llençat a la paperera del sistema, encara que s'hagi buidat després. Per esborrar un fitxer cal sobreescriure'l com a mínim 8 cops, per sort hi ha programes que ens faciliten aquesta operació.

Avís! Aquestes tècniques no funcionen en memòries USB ni disc durs SSD. Utilitzar-les pot comportar escurçar considerablement la vida útil del dispositiu!!

En Windows i Linux podeu utilitzar Bleachbit i en Mac OS X envia els documents a la paperera i després en el Finder, selecciona Esborrat segur de la paperera.

COMUNICACIONS PRIVADES

Una forma senzilla de comunicar-se de forma privada és utilitzant algun client de XMPP amb OTR. Resumidament, xmpp és un protocol obert que permet utilitzar missatgeria instantània (com Whatsapp o Facebook messenger) i OTR és un afegit que xifra aquestes converses. Pots instal·lar el client multi sistema Pidgin i el plugin OTR, crear un compte en qualsevol servidor públic i començar a xatejar de forma segura amb altres que també tinguin un compte XMPP i OTR activat.

Una altra forma de comunicar-se de manera privada és utilitzant GnuPG per xifrar els correus electrònics o altres textos. GnuPG o GPG es basen en l'ús d'una clau pública i una privada per xifrar la informació i assegurar que només la pot desxifrar a qui va dirigida. Cal anar amb compte però, ja que a més de xifrar les converses, també serveix per identificar de forma inequívoca a l'emissor del missatge. Això és genial per evitar les suplantacions d'identitat, però ho fa incompatible amb l'anonimat.

ANONIMAT

Quan es parla d'anonimat, també cal parlar de metadades, ja que les metadades és un dels principals punts per on es pot fugar informació que posi en risc el nostre anonimat. Les metadades són informació que descriuen o defineixen un contingut. Per exemple si comparem un correu electrònic amb una carta postal, les metadades equivaldrien al que escriuríem en el sobre de la carta, és a dir, des d'on s'envia i aquí va adreçat.

Fotografies, PDFs, Arxius vectorials, etc. tots porten metadades i si volem compartir arxius de manera anònima, cal esborrar-les. En Linux podem utilitzar l'eina MAT (Metadata Anonymisation Toolkit) en MAC OS i Windows, ExifTool.

NAVEGACIÓ ANÒNIMA

A l'hora de navegar per internet, hi ha diverses coses que ens poden identificar. La primera és l'adreça MAC dels nostres dispositius, aquesta adreça és única en cada dispositiu que s'utilitza per comunicar-se. Ho tenen la targeta wifi, l'adaptador de xarxa, dispositius bluetooth, etc. abans de començar a navegar hem de fer el que es coneix com MAC spoofing. Canviar la nostre MAC real per una d'inventada. Es pot fer a mà o utilitzar algun programa que ho faci per nosaltres, per exemple macchanger.

El següent que cal evitar és que algú que estigui a la mateixa xarxa que nosaltres o que el nostre proveïdor d'internet, espiïn la nostra navegació o pitjor encara, l'interceptin i puguem ser víctimes d'un ciberatac. Això ho podem aconseguir configurant una VPN. N'hi ha de pagament i gratuïtes. De les últimes, les més recomanables són les que ofereixen Riseup.net i Calyx.net, ja que a més de facilitar el servei gratuïtament, tenen una guia d'instal·lació. La funció d'una VPN és assegurar que tot el tràfic cap a internet de l'ordinador (no només el del navegador) vagi xifrat fins a un servidor que està funcionant en un altre lloc del món.

TOR, I2P i Freenet són xarxes pensades per ser utilitzades anònimament. Cadascuna té les seves particularitats i els seus casos d'ús. TOR és la més coneguda i permet entre altres coses usar de forma anònima la «Clear web», l 'internet al què estem acostumats.

Normalment quan utilitzem TOR, ho fem amb el TOR browser Bundle, que és una versió modificada del navegador Firefox, que ens permetrà visitar webs anònimament. Com tot el software, és imprescindible actualitzar-lo cada cop que surt una versió nova (el mateix navegador ens avisarà). Com a recomanació general. Cada cop que utilitzem TOR per entrar en una web on hàgim d'introduir un usuari i contrasenya, farem click en la icona de la ceba verda i seleccionarem un circuit nou per no posar en risc la nostra identitat. Cal fer el mateix en sortir de la web on estàvem identificats.

TAILS.PRIVACITAT I ANONIMAT A LA BUTXACA

Si busquem un sistema pensat per la privacitat i l'anonimat, Tails és el referent. És un sistema que es pot gravar en una memòria USB i dur-lo arreu amb nosaltres. Té instal·lades totes les eines que hem vist fins ara i algunes més. Abans d'utilitzar-ho és bàsic llegir atentament tota la documentació que trobarem a la web tails.boum.org

AMPLIAR CONEIXEMENTS

Per falta d'espai, en aquesta breu introducció només hem pogut enumerar algunes eines. Si el tema t'interessa i vols ampliar coneixements t'aconsello visitar aquesta web de l'Electronic Frontier Foundation, on trobaràs tutorials detallats pas a pas per utilitzar aquestes i d'altres eines. ssd.eff.org/es

SMARTPHONES ON QUEDA LA PRIVACITAT?

Algunes membres del hacklab Don't Panic

Barcelona, març de 2016

Imaginem un futur on l'Estat ha aconseguit instal·lar un dispositiu de seguiment a cada habitant, que li permet saber en tot moment on és i amb qui es comunica. Però lluny de ser totpoderós, per tenir més informació, aquest Estat ha de negociar amb les grans corporacions que distribueixen i controlen aquests dispositius. En aquest futur, les Grans Corporacions han aconseguit que els seus consumidors els confiïn la totalitat de la seva vida personal. No només els tenen localitzats en tot moment, també tenen accés al contingut de les seves comunicacions, a totes les fotografies que fan, al ritme cardíac, al lloc de treball, l'estat anímic, la salut, els interessos sexuals i d'oci... I en aquest context, consumidores i ciutadanes paguen felices els seus impostos sociotecnològics per poder produir dades que millorin aquest sistema de control social global. Bé doncs, aquest futur és real i s'estén per tota la bombolla del nostre «món occidental» o «bloc OTAN». Els «smartphones» d'avui dia juguen aquest paper de dispositius de control i de mineria comercial de dades personals, tot combinant les comoditats i funcions de control dels telèfons mòbils clàssics amb les dels ordinadors personals habituals.

SMARTPHONE COM A TELÈFON MÒBIL

Comencem per la part de telefonia. Avui dia, a tot Europa i a altres «estats moderns», les operadores de telefonia enregistren la nostra posició amb resolució espacial de poques desenes de metres en zones urbanes, i resolució temporal d'unts 20 minuts, així com tota la metainformació de les trucades (interlocutora, duració de la conversa, moment d'inici) i de l'activitat de dades (quantitat en KB pujats/baixats de cada interacció i moment exacte). El fet és que des de voltants del 2007 estan obligades per llei a retenir aquesta informació depèn del país entre 6 mesos i 2 anys, tot i que no hi ha gaires motius per no pensar que la conserven indefinidament.

Però com s'ho fan? Això és abans dels GPS incorporats i dels telèfons tàctils amb pantalles enormes! Tant als telèfons mòbils més nous com als més antics, sempre hem parlat de la «cobertura»: només podem parlar o connectar-nos a internet (Wi-Fi a part). La cobertura és la que ens dóna la xarxa de telefonia, i essencialment significa

Estació base trisectorial al terrat d'un edifici. Podem observar tres antenes verticals i llargues; cadascuna genera una cel·la o sector.

que tenim una antena de mòbil prou a prop o amb prou capacitat com per donar-nos servei. Tot el territori n'és ple: en podem trobar als turons i cims, a les autopistes, als terrats dels edificis i a les vies de tren, entre d'altres. A ciutat n'hi pot haver cada 200 metres i a pagès cada 30 km, ja que no ha d'absorbir tant trànsit. El fet és que aquestes antenes estan connectades entre elles per radio-enllaços, i per cable amb les xarxes de telefonia de l'operadora propietària (Movistar, Vodafone, Yoigo o Orange), i de dades o internet. D'aquesta manera, podem trucar des d'un mòbil connectat a una antena de Tortosa a un altre de la Vall d'Aran, o bé accedir a tot internet des de qualsevol punt amb cobertura de 3G.

D'aquesta manera, sempre que tinguem cobertura vol dir que estem connectades a una antena de [>>]

[>>] telefonia, i que per tant està sent registrada la nostra posició i qualsevol activitat de xarxa que fem a través d'ella (trucada, connexió de dades, sms, desplaçament). Com que les antenes són fixes i ens connectem a més d'una alhora, és possible triangular la nostra posició. De fet, hi ha dos casos ben documentats que mostren 6 mesos de registres legals i obligatoris de dades personals. El primer (2009) Malte Spitz, europarlamentari verd, i el segon (2015) Will Ockenden, periodista australià. En tots dos casos es poden trobar mapes interactius amb tots els moviments i activitats del mòbil.

Si bé la retenció de dades per part de les operadores és esgarrifant, no és l'únic que hem de témer dels mòbils antics i nous. En primer lloc, les antenes de telefonia poden ser suplantades tant amb suport legal (forces d'ordre) o sense (màfies o bandes criminals il·llegals). Ho fan amagant una antena maliciosa dins una furgoneta posicionada a la zona de conflicte. Tots els mòbils de la zona s'hi acaben connectant, i el seu identificador queda registrat. Algunes fins i tot poden escoltar les converses telefòniques convencionals! En segon lloc, val a dir que la policia també fa escoltes telefòniques pobrament tutelades per secretaris judicials, i d'altres directament sense ordre judicial en connivència amb les operadores telefòniques, en total il·legalitat. Un últim forat de seguretat als mòbils és el disseny tancat i barroer de l'arquitectura interna, que els condemna a tots, del més vell al més nou. El xip responsable de parlar amb les antenes de telefonia té accés directe a altres components del mòbil que no necessita estrictament, com la càmera, el GPS, el micròfon o l'altaveu. I el problema és que això fa que un operador maligne o hackejat per algú malicios, pugui aconseguir el control del micròfon, per exemple, i fer-lo transmetre contínuament. Malauradament, en aquest nivell no hi ha res a fer perquè mentre el disseny i el firmware d'aquests xips sigui tancat, no sabrem què hi passa a dins i com barrar-li el pas als atacants.

SMARTPHONE COM A ORDINADOR PERSONAL

Fins ara hem vist vulnerabilitats dels mòbils clàssics que també afecten els més nous. Ara bé, les noves generacions de mòbils, amb sistemes operatius cada cop més avançats (Android, iOS, Windows Phone, Ubuntu Phone), incorporen forats de seguretat més propis de portàtils i torres. Resumint, provenen del fet de connectar a internet un dispositiu que no és de confiança, bolcar-hi muntanyes de dades personals, i emmagatzemar-les i compartir-les a través de serveis comercials de grans empreses transnacionals, tot això a través de xarxes de comunicacions d'operadores sempre al servei dels més poderosos.

CONCLUSIONS I BONES PRÀCTIQUES

Davant d'aquesta realitat violenta i incòmode, les sortides més comunes són relativitzar el mal, caure en el derrotisme o entrar en un estat de paranoia malaltissa. Però la sortida sana i valenta va per un altre camí. Abans que res, necessitem entendre mínimament les tecnologies que fem servir i determinar de qui ens volem protegir i per tant, de quin model d'atacs. Per a protegir-nos, hem d'assumir que, per una part, hem de deixar enrere alguns vicis i costums tecnològics per insegurs. Per l'altra, hem de modificar uns hàbits canviant d'eines lliures i amb criptografia. Aplicant amb disciplina aquesta recepta, aconseguim un espai de seguretat construït amb el nostre esforç i suport entre companyes, col·locant-nos en el nirvana entre el desert de la paranoia que ens bloqueja i el volcà de les pràctiques temeràries que acaben en desgràcies.

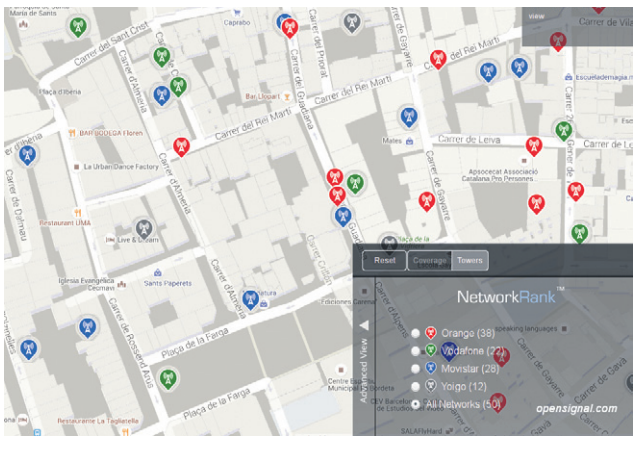

Mapa d'antenes de telefonia d'una zona urbana de cases baixes de Barcelona. N'hi ha per tot arreu!

RASTREIG

Per fer front al seguiment de localització en un esdeveniment concret, la millor opció és deixar-lo encès a casa o demanar-li a una amiga que no assisteixi a l'esdeveniment que el porti a sobre per simular activitat natural. En cas de ser indispensable el mòbil després de l'activitat, cal portar-lo apagat des de casa, ja que apagar-lo in situ és sospitós i no evita que quedi registrada la ubicació que es vol protegir.

Pel que fa al dia a dia, una opció a tenir en compte és des habilitar les funcions de mòbil i quedar-se només amb les de PC: amb el mode avió activat i connectant-se a internet només a través de la Wi-Fi, la xarxa de telefonia deixa de vigilar-nos. És important també en els Android de des habilitar l'opció que informa a Google de la ubicació a canvi de més precisió (via GPS + Wi-Fi + xarxa mòbil). En cas de fer-se inviable eliminar les funcions de mòbil, per evitar que la nostra xarxa de relacions es vegi reflectida als registres, és important minimitzar les trucades de veu que fem i sms que enviem, i comunicar-nos a través d'aplicacions de xat lliure i trucades a xifrades a través d'internet.

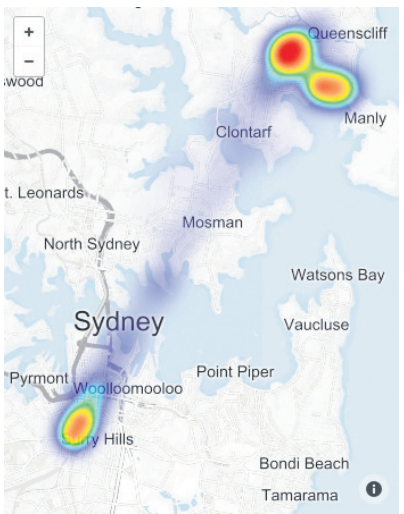

Mapa de probabilitat d'ubicació del periodista Ockenden, generat a partir de les dades de la seva companyia telefònica

TELÈFON COM A MICRÒFON

Com ja hem vist, tots els mòbils són insegurs per disseny. Per tant, si sospitem que podem ser un objectiu d'espionatge, hem de prendre mesures. En el cas que el mòbil transmeti al moment tot el que sent el micròfon o ho enregistri per transmissions posteriors, només cal insonoritzar-lo quan vulguem assegurar la nostra privacitat, embolicant-lo en roba i apartant-lo d'on som, si és possible. Per comprovar si ho hem fet bé, es pot fer en mig d'una conversa telefònica i parlar a prop o enregistrar amb una aplicació i escoltar-la després.

El fet d'apagar el mòbil també és subjecte de polèmiques. Val a dir que un mòbil que no hagi estat manipulat maliciosament no pot fer res amb la bateria treta. Ara bé, amb el virus corresponent, es pot fer que un mòbil es faci el mort en ser apagat però que es posi a enregistrar amb el micròfon o a enviar informació. Per comprovar-ho es pot fer la prova de deixar-lo apagat un dia sencer i comprovar si ha baixat significativament el nivell de bateria. En cas afirmatiu, la resposta mínima seria formatejar, la raonable vendre'l i aconseguir-ne un de nou.

RECOL·LECCIÓ DE DADES

Potser la tasca més difícil i amb més recorregut, és la de substituir les aplicacions privatives i centralistes que coneixem i migrar a aplicacions lliures de serveis distribuïts. Per qualsevol dubte, el portal https://prism-break.org manté una llista actualitzada d'aplicacions i serveis equivalents als privatius com Google, Dropbox, Windows, etc. El següent és un molt bon començament per recuperar terreny contra Google:

> Android: si està disponible, substituir pel sistema CyanogenMod, majoritàriament de codi lliure o Replicant, 100% lliure però amb disfuncions.
> Correu: de compte de Google amb aplicació GMail, a compte a Autistici o Riseup amb aplicació client K9-mail.
> Contactes i calendaris: deshabilitar la sincronització de contactes i calendaris de Google i fer-ho amb els d'un servei d'Owncloud o Radicale, mitjançant l'aplicació DAVDroid.
> Cerques: s'ha acabat cercar a Google i regalar-li informació. Hi ha moltes alternatives segures: search.disconnect.me, startpage, duckduckgo.
> Navegador: Chrome no és lliure i t'espia. Fes servir Firefox o en tot cas, Chromium.
> Mercat d'aplicacions: Google Play és privativa, es reserva el dret d'instal·lar i modificar aplicacions remotament i està plena d'aplicacions que demanen molts més permisos dels necessaris per poder-nos espiar. En canvi, F-Droid és un repositori d'aplicacions lliures de confiança. Aptoide ofereix aplicacions no lliures però menys invasiva que Google Play.

També cal substituir algunes aplicacions invasives:

> Facebook: en cas de participar en aquest experiment social, és preferible fer-ho a través del navegador del mòbil. Així el navegador ens protegeix. A part de gastar molta bateria, l'aplicació de Facebook demana tots els permisos possibles per saber més coses de nosaltres.
> Twitter: és preferible migrar a una xarxa lliure i federada. De GnuSocial hi ha gnusocial.red, quitter.se, i molt altres servidors oberts. Per accedir-hi des d'Android hi ha l'aplicació AndStatus. En cas de no sortir de la xarxa privativa de Twitter, és preferible fer-ho des del client lliure Twidere, que admet entunelar tot el seu trànsit a través de Tor amb l'aplicació Orbot.
> Whatsapp: tot i que no hi ha cap solució de xat ideal avui dia, Signal és una bona solució a nivell de privacitat. El xat Jabber és una bona solució descentralitzada, gestionada per comunitat, però sense xats en grup xifrats.

Algunes eines de seguretat per ordinadors

La seguretat als ordinadors personals és un tema que es tracta més sovint que en els mòbils. Com que molts dels conceptes es poden aplicar als smartphones, recomanem consultar la guia https://securityinabox.org/es , navegar usant Tor https://www.torproject.org/projects/torbrowser.html.en i instal·lar el sistema operatiu segur Tails en un pendrive https://tails.boum.org/ , que inclou la majoria d'eines de seguretat necessàries i només es connecta a internet a través de Tor.

Els Mossos d'Esquadra i l'escola pública

@Selenita_So

Arreu, febrer de 2016

Sóc mestra de la pública des de fa més de sis anys. Durant aquest temps, i gràcies a la meravellosa gestió que el Departament fa de les places de substitució i interinatge, he pogut rodar per mitja Catalunya i treballar en moltes escoles diferents.

Cada centre té la seva pròpia idiosincràsia, el seu propi tarannà. N'hi ha que són extremadament tradicionals, d'aquells en què s'aprèn a cop de llibre, i n'hi ha d'altres que comencen a innovar, que creuen en les noves (o velles) metodologies lliures i les apliquen amb timidesa, esperant que la comunitat educativa ho aprovi. Tanmateix, el que m'he trobat a totes les escoles, desgraciadament sense excepció, és una intencionalitat molt clara d'inculcar valors cap a una sola direcció: volem un «país normal» i aquesta normalitat passa per acceptar el sistema tal i com és, lloar les seves falses virtuts i, fins i tot, fomentar-les a les aules.

Un d'aquests grans estendards que s'ha d'elevar amb el pit fora és el nostre cos policial autonòmic. Aquest que, des de la seva creació, ha buidat ulls, torturat persones a les comissaries de molts barris i, directament, assassinat ciutadanes durant immobilitzacions i càrregues.

A Educació Infantil i Primària es barregen, majoritàriament, dos sentiments contradictoris en referència als Mossos d'Esquadra. Per una banda estan les mestres i alumnes entusiastes, aquelles que lloen la seva feina com imprescindible i perfecta, que els eleven gairebé a deïtats antropomòrfiques, i d'altra banda existeix un sentiment de por i temor a la seva figura, el qual afavoreix l'immobilisme de les escoles cada vegada que s'ha de fer una sortida o visita a les casernes i comissaries.

En aquest escrit em vull centrar exclusivament en explicar allò que no es veu de les visites escolars als Mossos d'Esquadra, centrant-me en els anys que he fet de tutora d'Educació Infantil (dels 3 als 5 anys), ja que considero aquestes edats molt significatives i influenciables en quant als aprenentatges emocionals. El meu objectiu no és un altre que el de narrar què va passar durant aquestes tres excursions, sense extreure conclusions més enllà de la pròpia reflexió de la situació.

Per tal d'entendre millor per què les escoles públiques catalanes tenen sovint aquesta relació tan pròxima amb els Mossos d'Esquadra, penso que és important recalcar que les excursions a les comissaries i les visites que fa aquest cos policial a les escoles i instituts són activitats completament gratuïtes. El Departament d'Ensenyament és l'organisme encarregat de promocionar aquestes ofertes i molts centres educatius ho agafen perquè suposa una excursió econòmica i, per tant, assegura que totes les famílies hi poden portar les filles.

La primera vegada que vaig anar com a tutora d'una classe de p4 a una visita a la comissaria dels Mossos d'Esquadra ja vaig poder comprovar que aquestes excursions serien molt dures per mi… Només arribar ens va rebre un policia amb un fals somriure nerviós, el qual mirava de dalt a baix a mestres i alumnes com si tractés de descobrir alguna cosa sospitosa. Aquest ens va fer passar a una sala i allí ens va fer seure (per sort) mentre ens espetegava un discurs intencionadament manipulat sobre la seva feina. A les meves petites de 4 anys els hi va explicar que els Mossos d'Esquadra eren com una espècie de superherois de carn i ossos que tractaven de salvar el món de les persones «dolentes», les quals, segons va exposar, eren les lladres, assassines i… manifestants! Sí, aquesta paraula dol profundament, sobretot quan, com a mestra, t'esforces en ensenyar a l'alumnat el significat de protestar legítimament, de discutir en assemblea i reivindicar allò que creuen just.

Durant el seu discurs el mosso va anar canviant de cara. El somriure forçat va anar diluint-se per deixar pas a unes celles arrufades bastant més violentes. Es va relaxar, potser? I en acabar ens va fer un tour per tota la comissaria: de dos en dos, agafades de la mà, pas ràpid i sense parar-se. Aquesta marxa militar va acabar al soterrani, entre els calabossos. A aquestes alçades de la visita moltes nenes estaven ja cansades, tenien pipí o, simplement, n'estaven fartes de ser tractades com a objectes receptors de tanta propaganda i van començar a fer una mica més de xivarri. Quan el policia va veure que la cosa es descontrolava va fer un crit per a que tothom l'escoltés i amb veu ferma i burleta va dir-li a les meves alumnes que si es portaven així de malament les tancaria al calabós i tiraria la clau a la paperera. Algunes d'elles es van enfadar i em van unflar d'orgull al tenir la necessitat de respondre al mosso, però la majoria (tenien quatre anyets) es van posar a plorar perquè el van veure capaç de fer-ho. I així va acabar l'excursió: unes vint alumnes plorant a moc penjant i unes cinc o sis dient-li al mosso que era un malcarat.

La segona vegada que vaig anar als Mossos d'Esquadra va ser amb una classe de p5. Només baixar de l'autocar ens esperava una mossa amb cara de no haver dormit massa… Les meves alumnes van anar fent fila al davant de la comissaria, trepitjant la gespa, ja que érem tantes que no hi cabíem al caminet de pedra. La

mossa es va posar molt nerviosa i va començar a cridar, primer a mi per deixar que l'alumnat «fotés el que li donava la gana» i després a les petites per ser «tan mal educades». Les va col·locar a totes a la paret de fora de la comissaria com si d'un afusellament es tractés, amb les mans al darrere i els peus junts, i va començar a cridar que allí manava ella perquè era la policia. Va dir de molt males maneres que a la comissaria havien d'estar callades, atentes i obeir allò que se'ls hi digués, tot passant per davant de les meves petites. Si hagués portat uns bombatxos m'hagués transportat a un altra època…

Durant la visita les coses no van anar millor… La mossa no va parar d'amenaçar a les meves alumnes de 5 anys, cridant que si es portaven malament es posarien en un bon embolic. Era allò una amenaça per a elles o per a mi? No ho tinc massa clar, però és evident que l'hostilitat que mostrava era tan clara que fins i tot les nenes em van preguntar amb molta seriositat per què aquella dona era tan dolenta. La mossa, al sentir aquesta pregunta, va mirar-les amb cara de fàstic i després va esperar la meva resposta amb mirada amenaçadora. Jo em vaig haver de limitar a dir que segurament no havia esmorzat massa.

La tercera vegada, vaig haver de portar a un grup de p5 i 1er de Primària. En aquesta ocasió anava acompanyada d'un altre mestre que em va fer de suport en tot moment, entenent la meva frustració i cuidant-me en els moments crítics. Si no hi hagués estat ell segurament les coses haurien acabat pitjor… A la comissaria ens esperaven cinc mossos i una mossa: cames obertes, pistoles relluents i braços creuats al darrere. Sí, la cosa prometia i no va decebre.

Per aquella època jo havia sortit un parell de vegades en els mitjans de comunicació per una campanya antirepressiva d'un company meu al que li demanaven presó per tinença d'explosius. L'objectiu de la campanya va ser demostrar que es tractava d'un muntatge policial en tota regla, cosa que, un parell d'anys després va quedar demostrat, ja que la jutgessa va demanar l'absolució. Era una de les «cares visibles» de la campanya i els mossos no van tardar en reconèixerme.

Durant la visita ens van portar al garatge de la comissaria i allí van muntar un espectacle bastant patètic que va acabar en plors, però aquesta vegada meus. Primer van explicar a les nenes de 5 i 6 anys què eren les drogues (aprenentatge totalment útil en aquestes edats), com es deien les diferents drogues que es podien trobar al mercat i, fins i tot, ens van ensenyar una tauleta de haixix. Les meves petites no van entendre absolutament res. Em miraven amb cara de sorpreses i un dels nens de 5 anys li va dir als mossos si allò que ens ensenyaven era una tauleta de xocolata i si la podien tastar. Els policies van començar a riure i li van dir al nen que començava massa aviat (clara referència al consum de drogues). El nen no va saber què dir, em va mirar i es va encongir d'espatlles mentre feia un gest d'incomprensió.

Després va venir una parella dels Tedax (unitat d'explosius) i la situació va acabar tenint uns tints surrealistes bastant preocupants. Tots els mossos van començar a parlar entre ells, mirant-me de dalt a baix i senyalant-me. Durant l'explicació posterior van cobrir les matrícules dels cotxes que tenien aparcats (ara resulta que sóc una espia dels moviments socials) i no van parar de fer bromes sobre el meu company encausat, al qual van anomenar despectivament com el "noi del petard", dient-los-hi a les meves alumnes que hi ha persones que es creuen molt llestes però que mai seran més llestes que els Mossos d'Esquadra. L'altre mestre que m'acompanyava va observar que jo cada vegada em sentia més incòmoda i em va dir que marxés, que ja es quedava ell els dos grups. Al intentar marxar em va venir la mossa de molt males maneres i em va cridar davant de totes les meves alumnes que per marxar havia de demanar-li permís. La pressió em va poder i vaig acabar plorant mentre m'amagava per tal que les meves petites no em veiessin. Una excursió divertida i profitosa, eh?

Podria explicar altres anècdotes igual de negatives, però considero que aquestes tres són un bon resum de les situacions que es poden viure en una excursió d'Educació Infantil als Mossos d'Esquadra. Com he dit abans, no vull extreure cap conclusió, prefereixo que cadascú n'extregui la seva. Però sí vull acabar amb una pregunta: què creieu que va aprendre el meu alumnat amb aquestes visites?

De gènere i piles duracel (V.II)

Sallanders
Manresa, març de 2016

Si en el darrer article de la secció antipatriarcal d'aquesta publicació: "De gènere i piles Duracell (I)", vam parlar de la importància de visibilitzar i prendre consciència de les agressions masclistes en els nostres entorns polítics, en aquest article volem parlar de la gestió col·lectiva d'aquestes. Creiem que és important entendre la complexitat, el context i la significació de moltes accions i processos a l'hora de gestionar col·lectivament una agressió de gènere en els nostres espais.

En primer lloc, exposar, altre cop, que no són els grups feministes o espais no mixtos els únics que poden respondre col·lectivament a una agressió. La resposta a una agressió i la seva gestió és una tasca col·lectiva, de totes les persones que conformen l'espai polític. Així doncs, ens agradaria que es canviés el "Osti! Doncs ja direu el què!" o el "Compteu amb mi pel que sigui!" pel "Fem algo, no? Què fem?".

En segon terme, ens agradaria tractar el tema de la seguretat en els nostres espais. Quan en els nostres espais es crea una situació de violència o agressió masclista, la primera persona en prendre distància d'aquests espais, hauria de ser l'agressora. Aquesta sortida, aquesta acció, a voltes és titllada com a una forma de càstig, quan realment hi ha en joc múltiples causalitats.

"L'espai i entorn proper polític ha de ser un espai de seguretat i cura cap a la persona que ha patit un abús"

En un primer moment, l'espai i entorn proper polític ha de ser un espai de seguretat i cura cap a la persona que ha patit un abús. No podem permetre que una sobrecarrega recaigui a la persona afectada, doncs ja genera prou malestar el fet de patir un agressió com perquè també aquesta hagi d'enfrontar-se amb la persona agredida en els llocs de militància i companyerisme. Cal recordar, que són en aquests espais on l'agressor se sol fer fort, ja sigui per la seva reputació militant com per la màscara del "políticament correcte". Per tant, els espais han d'estar lliures de pressions, xantatges, coerció, qüestionaments constants, mirades hostils, retrets o assetjaments.

Per altra banda, hem de recordar que una persona que trenca els límits del respecte, subordina, agredeix o mostra una autoritat desquiciant, és una persona que presenta diversos malestars a molts nivells. Lluny de patologitzar a la persona agressora i exmilr-la de la seva responsabilitat, si que veiem necessari que aquesta comenci un procés individual, també, per fer front a l'agressor que duu a dins. I des de la nostra perspectiva, aquesta tasca no és compatible o genera grans incoherències amb una lluita política igual a la que duia fins llavors.

Així doncs, el fet que l'agressor no participi dels espais polítics no és una "política del destierro" per ordre i decret, sinó que respon a diversos factors i compren diverses passes de la gestió. I no hem d'oblidar, que arribar a aquesta acció (que hi ha qui veu tant punitiva) és un punt que hem anat aconseguit i prenent consciència col·lectivament gràcies als múltiples esforços feministes durant llargs anys. Cal recordar, que no fa tant de temps (i encara passa a molts llocs) quasi sempre era la persona agredida qui marxava dels espais polítics, que es desvinculava de la lluita, la qui havia de renunciar als seus espais de seguretat, qui trencava amb les seves relacions d'anys....

Així doncs, una idea important a destacar; la confusió de la necessitat i la importància de la resposta cap a l'agressor, amb una simple qüestió de càstig pur i dur. I no tan sols això, sinó que sovint el col·lectiu o individualitats feministes que donen aquesta resposta s'han de sentir titllades de "feminazis", "castigadores",etc. Com si aquestes trobessin el plaer, gaudissin i "orgasmessin" prenent aquestes decisions. A més, cal tenir en compte que una resposta d'exclusió no pot ser considerada com un càstig segons una lògica jurídico-punitiva, ja que en aquest cas tornem a situar a l'agressor en el centre i ens descuidem de la seguretat i acompanyament a la persona que ha patit l'abús.

"Moltes vegades es confon la necessitat i la importància de la resposta cap a l'agressor, amb una simple qüestió de càstig pur i dur"

Qui acusa amb aquests termes, moltes vegades recolza el seu posicionament amb una base de justificació, cobertura i victimització de l'agressor. Acusant i culpabilitzant a les persones que han generat una resposta cap a ell, d'estigmatitzar-lo (" per culpa d'això ja no es podrà treure mai més l'etiqueta d'agressor", "si se l'etiqueta i se l'aparta se l'està condemnant de per vida", etc.), com si la persona que ha patit l'agressió no estigués també estigmatitzada ("la víctima", "la dèbil", "li ha passat perquè s'ho ha deixat fer", "no semblava una persona a qui li pogués passar això", etc.). En resposta a aquestes reaccions i posicionaments hem de tenir molt clar que és responsabilitat de la persona que ha comès una agressió d'assumir els seus actes i fer el treball necessari perquè aquesta "etiqueta" no es converteixi en permanent i indefinida. Totes, algun cop, hem estat agressores i agredides. Anomenar un agressor pel seu nom, no vol dir que se'l condemni a haver de conviure amb aquest títol tota la seva vida. La importància d'anomenar l'agressor rau en la visibilització de l'agressió. Perquè sinó tindríem situacions tan paradigmàtiques com una persona que s'ha sentit agredida, tindríem una agressió però no tindríem agressor (seria fantasma?). No volguem tornar a amagar les agressions sota la catifa, parlem de les coses amb propietat i tinguem la suficient maduresa personal i política per no caure en paranys semàntics i emocionals; posar paraules a les coses, a les persones i als fets és necessari per poder-los visualitzar amb claredat. Així és com podem fer-hi front i abordar els processos de la millor manera, per tal que aquests siguin, malgrat a moments durs i dolorosos, reals i amb una profunditat que enriqueixi i ens faci créixer a nivell personal i col·lectiu.

Finalment, un altre punt que veiem important a l'hora de plantejar respostes de gestió col·lectiva és que no creiem que hi hagi una fórmula única. Segurament hi haurà diversitat de variables depenent dels casos, que generaren una resposta o una altra. El què està clar és que en un primer moment la resposta passarà principalment per la necessitat de la persona agredida. I és que sovint des de certs sector és defensa la imposició de la mediació com a formula única de gestió. Nosaltres no creiem que sigui una resposta encertada. No es pot obligar a la persona agredida a haver d'obrir un fil de comunicació directa o indirecta amb la persona agressora, això en tot cas ha de venir fruit d'un procés i ha de venir donat per la voluntat i desig de la persona agredida.

CAFÈ L'HAVANA
Plaça Gispert - Manresa

LA DISTRI
LLIBRES, REVISTES, FANZINES, DOCUMENTALS...
C/ ESCODINES, 11-MANRESA OBERT: DV 17-20H DS 10-13H

ATENEU POPULAR ROCAUS
Ateneu Popular Rocaus
C/ Santa Llúcia, 1 Sallent
www.ateneurocaus.cat

CNT AIT MANRESA
Plaça Catalunya nº 9, Entresol 1
08242 Manresa (Barcelona)
Teléfon: 93 178 83 68
sov@manresa.cnt-ait.es http://manresa.cnt.es

CGT
Federació Local de Manresa
C. Circumval·lació 77, 2on. Manresa, 08240
Tel: 93 874 72 60
Fax: 93 874 75 59
flcgtmanresa@hotmail.com
www.facebook.com/cgtmanresa

L'atemptat de l'Amalthea

Albert Herranz
Barcelona, març 2016

L'any 1908 va ser un any de molta agitació social a Suècia, que a principis del segle XX era un dels països europeus amb més conflictivitat social. Als tallers, a les fàbriques, als cafès i dins les cases dels obrers només es parlava d'una cosa: fer una gran vaga general.

Les vagues als ports suecs van començar amb la de Gotemburg el 20 de juny del 1908, i aviat s'afegiren al conflicte els ports d'Helsingborg, Malmö i altres ports del país. La patronal va respondre a l'acció obrera contractant prop de 3000 esquirols per mantenir els ports oberts. D'aquests tres mil, mil venien d'Anglaterra. No era la primera vegada que s'utilitzaven obrers anglesos per trencar una vaga. L'estiu de l'any anterior, 1907, van trencar així una vaga al port de Norrköping. Els contractats per la patronal eren una mescla de criminals i treballadors. Molts d'ells pertanyien a l'organització d'esquirols Strikers Federation amb seu a Hull (Anglaterra).

A Malmö la situació era tal que els esquirols no podien viure a la ciutat sinó que vivien en un vaixell, l'Amalthea. La policia, que patrullava el port, s'encarregava de protegir—los a la feina i al vaixell. Alguns dels esquirols, a més, anaven armats.

Els treballadors del port imprimiren un fulletó en anglès i organitzaren una reunió a la Casa del Poble per a informar als esquirols anglesos sobre la situació i demanar—los que no fessin de traïdors de classe. Fins i tot se'ls va oferir pagar—los el passatge de tornada a l'illa britànica. Del prop del centenar d'esquirols que hi havia a Malmö només tres acceptaren l'oferiment. La resta es va riure dels obrers suecs fent com si es torcassin el cul amb el fulletó informatiu. Alguns d'ells arribaren a disparar contra una manifestació.

Aquesta situació al port va coincidir amb una crisi dins el sector de la construcció on milers de treballadors estaven a l'atur. Entre aquests hi havia els joves, d'uns vint anys, Anton Nilsson i Alfred Stern, fusters, i el manobre Algot Rosberg. Els tres pertanyien a l'agrupació Ungsocialisterna, d'idees anarquistes.

L'atemptat

Per als tres aturats la situació era clara: els obrers estaven perdent el conflicte i els esquirols havien de partir del port. Era l'única forma de guanyar la vaga. Decidiren que els farien fora amb una bomba. Una bomba destinada a espantar—los i fer—los fora de Malmö.

Robaren dinamita d'una pedrera de calç a Klagshamn i, amb l'ajuda d'una altre persona, compraren metxa i prepararen una bomba amb un kilo de dinamita ficat dins d'una capsa de llauna. La nit de l'onze de juliol quedaren entesos que Anton Nilsson seria l'encarregat de col·locar la bomba. Segons conta el mateix Nilsson al llibre que va escriure, va tenir problemes per trobar un bot, i una vegada trobat feia aigües. Amb dificultat va posar la bomba i va tornar a terra. Allà la policia el va perseguir després de la detonació. Una detonació tan forta que es diu que va despertar tota la ciutat i que es va sentir fins a Lund (una població a uns 22 kilòmetres de Malmö). Anton Nilsson va aconseguir escapolir—se de la policia.

Desgraciadament, es va deixar al bot una nòmina amb el seu nom. Aviat va ser detingut i juntament amb ell Alfred Stern i Algot Rosberg. No es van confessar culpables de l'atemptat però finalment, un "company" de la seva agrupació va informar a la policia que els havia sentit parlar de l'atemptat.

Amb l'explosió va morir un dels esquirols i 21 van ser ferits, 7 d'ells greus.

La reacció a la societat oficial sueca va ser de condemna: el rei Gustav V va anar a visitar als ferits per oferir—los el seu suport i diners i regals. Tota la societat benestant va acompanyar el cos de l'esquirol mort a l'enterrament. Els socialdemòcrates —hi havia eleccions a la tardor— van condemnar l'atemptat qualificant—lo d' «assassinat covard».

Els esquirols van demanar ser repatriats i això es va fer així que es van tenir vaixells disponibles per a tal efecte.

El judici va ser poc més que una farsa. L'advocat que s'havia d'encarregar de la seva defensa, Romanus, no va mostrar cap interès en preparar—ne una. Segons ell, no pagava la pena preparar la defensa dels tres homes ja que ja estaven condemnats abans del judici. Com una mostra d'això, quan el jutge demanà a Algot Rosberg si es penedia del seu crim aquest respongué: «No em penedeixo de la nostra acció però em sap greu que una persona morís. Aquesta no era la nostra intenció». A l'acta del jutjat només s'hi reflectí la primera part de la seva resposta: «No em penedeixo de la nostra acció».

Anton Nilsson i Algot Rosberg foren condemnats a la pena de mort, i Alfred Stern va ser condemnat a treballs forçats i cadena perpetua. Després de recórrer la sentència al Tribunal Superior la condemna d'Algot Rosberg fou canviada a treballs forçats i cadena perpetua. Es va aconsellar que Anton Nilsson demanés el perdó al rei, cosa que va fer després de moltes dubtes. La seva sentència de mort es va canviar a treballs forçats i cadena perpetua.

La campanya pel seu alliberament

La percepció dels fets era distinta entre els treballadors. Hi havia suport cap als autors de l'atemptat i aviat es va engegar una campanya pels «homes de l'Amalthea» demanant el seu alliberament. Una campanya que duraria 9 anys i l'ànima del qual va ser l'editor anarquista Axel Holmström.

Al llarg de la geografia sueca i noruega es van succeir les reunions i manifestacions per demanar la seva llibertat. A diversos països europeus i a Amèrica també es van fer actes de solidaritat (600 actes només als EUA).

L'editor Axel Holström va coordinar tota la campanya i no tant sols donava conferències (unes 560) i suport

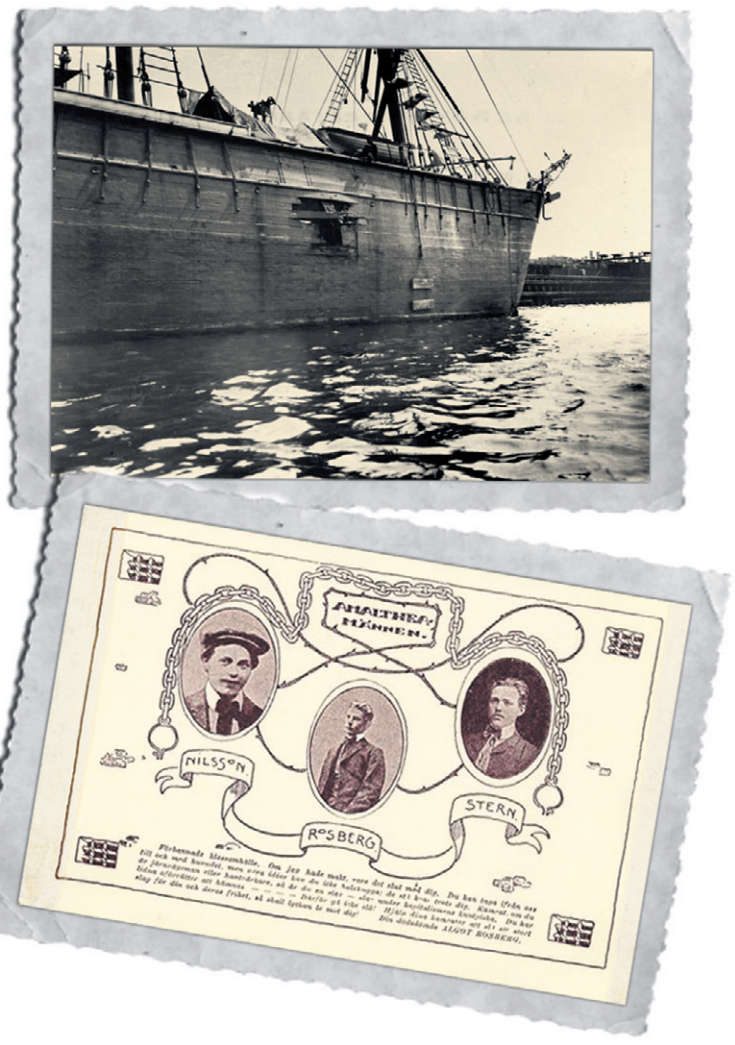

material als empresonats, sinó que va editar pamflets i llibres sobre els «homes de l'Amalthea».

Una prova de l'enorme suport que gaudien va ser el que succeí quan Anton Nilsson va ser enviat a la presó d'Härnösand l'abril de 1907. Els treballadors d'Härnösand i rodalies van enviar un ultimàtum al director de la presó perquè alliberés Anton Nilsson abans del Primer de maig a les quatre de la tarda; en cas contrari, seria alliberat amb violència. 10.000 persones –en una ciutat de 9000 habitants– van envoltar la presó el Primer de maig. La defensa de la presó consistia en 200 soldats armats amb baionetes i 40 metralladores. Desesperats, van telegrafiar a Estocolm per demanar ajuda. La capital va respondre enviant Ivar Weneström— que gaudia de molta popularitat i era considerat un heroi pels obrers suecs— per calmar la situació. Cosa que va aconseguir.

Els «homes de l'Amalthea» foren constantment traslladats i arribaren a conèixer quasi totes les presons sueques. En algunes foren apallissats i maltractats. Durant tot el seu empresonament hi va haver diversos intents d'alliberar—los. Finalment, foren alliberats el 26 d'octubre de 1917.

Tant Algot Rosberg com Anton Nilsson han deixat testimoni escrit d'aquests fets.

L'any 1987 Anton Nilsson, que complia cent anys, va ser preguntat en una entrevista si no es penedia d'haver emprat dinamita contra els esquirols. La seva resposta va ser: «Penseu que m'he de penedir? Per què no feu aquesta pregunta a la patronal que és la que ha de demanar disculpes per les seves accions?».

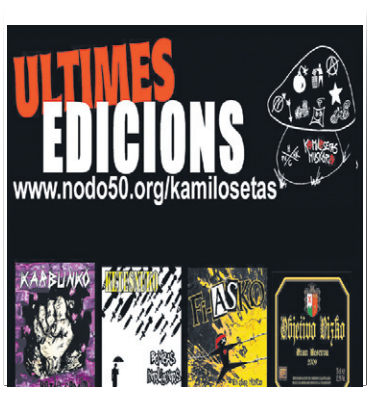

La primavera... ¡la sangre altera!

Grupo de autogestión de la salud del
Ateneu Anarquista La Ruda

Manresa, març de 2016

Capital vs. Vida

Vivimos en una crisis sistémica que implica la degradación generalizada de las condiciones de vida y la multiplicación de las desigualdades sociales. Las transformaciones de las últimas décadas pueden leerse como una agudización del conflicto Capital-Vida. El estado de bienestar es un intento expreso de acallar dicha tensión, tratando de garantizar ciertos niveles de bienestar social a la población, enmarcados en una economía de mercado capitalista combinado con la forma de organizar el poder político denominada democracia liberal. Precisamente, la forma de reconocer el Estado a los sujetos es a través del concepto de ciudadanía, que no es más que la tentativa premeditada de combinar esos llamados derechos sociales con las necesidades del mercado.

Ante este contexto se deduce fácilmente que la esencia y el contenido de las estructuras estatales de salud respondan a unas lógicas mercantilizadoras, medicalizadoras y de creación de relaciones autoritarias y de roles de poder. La salud se ha convertido en un producto de consumo que ha sido absorbido rápidamente por el mercado, y prueba de ello es el nacimiento de la marca "ecofriendly".

Nosotrxs entendemos el concepto de salud como un fenómeno global, amplio, complejo y vinculado a diferentes formas de vida; rechazando por consiguiente su adscripción casi exclusiva a un entorno sanitario aséptico y aislado, despojado de los fuertes condicionantes históricos, sociales, políticos y económicos. Concebimos la salud como un proceso de búsqueda permanente de una armonía corporal, mental y social con nosotrxs mismxs y con el medio, en un contexto colectivizador y no individualizador.

En esta dirección, desde el grupo de autogestión de la salud, pretendemos ahondar en estas diferentes cuestiones a través de la publicación y presentación de varios fanzines que saldrán de manera periódica siguiendo el ciclo de las estaciones.

Inauguramos con la primavera

Como la semilla que debajo de la nieve va cristalizando todas sus energías, recogiéndolas en capas de protección, así mismo muchxs de nosotrxs pasamos el invierno y los momentos más difíciles, protegiéndonos, esperando momentos de mayor calidez para des-caparnos.

Este momento parece coincidir con la mayor inclinación del eje de la Tierra hacia el Sol, haciendo que todo sea inundado por una cantidad mayor de luz, de energía y con cambios de los niveles de hormonas y neurotransmisores. Más luminosidad hace que se reduzcan los niveles de melatonina (la hormona responsable, entre otras cosas, de regular el ciclo sueño-vigilia) la cual inhibe, a través de todo un juego regulado de hormonas y membranas, las funciones reproductivas. Al mismo tiempo los efectos de la primavera se traducen en un más alto nivel de feromonas, oxitocina, dopamina y noradrenalina, las cuales son hormonas relacionadas con el placer y la alegría, con lo sexual, con las ganas de salir, curiosear y percibirlo todo.

En el devenir de las estaciones, en nuestra sociedad el 21 de marzo marca la llegada de un nuevo inicio, el nacimiento de la vida que brota delante de nuestros ojos, por doquier. Plantas y árboles se visten de su mejor traje, los pájaros silban alegremente, empiezan a llegar las golondrinas, las horas de luz superan las horas nocturnas, es decir, la naturaleza vuelve a renacer después de los largos meses invernales. Se va hacia la estación más calurosa del año y hay que ir regando y abonando la huerta para que frutas y verduras puedan resistir a las altas temperaturas del verano y lleguen a la cosecha, antes del otoño, preparadas para ser recogidas. Se irá entonces hacia el final del ciclo, donde predominarán el reposo, la quietud, la oscuridad... elementos necesarios para recobrar fuerzas en vista de una nueva primavera.

Es un momento en que podemos sentir nuestra pertenencia al mundo animal como parte de la naturaleza si se le deja espacio a la dimensión de abertura, escucha y descubrimiento que caracterizó la vida de muchxs de nuestrxs antepasadxs, porque todos estos cambios son perceptibles no solamente en el mundo humano sino también en el animal y el vegetal; no es un caso que con esta época coincidan la floración y la polinización.

A lo largo de la historia hemos tenido incontables ejemplos de conexión de lxs humanxs con el mundo natural y espiritual/místico-mágico, personas que fueron perseguidas por civilizaciones impuestas, sobre todo por aquella occidental. Un ejemplo entre muchos fue aquel de las que conocemos como brujas: miles de mujeres que la Iglesia persiguió, torturó, quemó en el tentativo de aniquilar toda conexión con una naturaleza no domesticable. Los conocimientos y las prácticas relacionadas con las plantas, los ciclos y los remedios eran fruto de una sabiduría empírica y ancestral, transmitida más que nada oralmente y que representó durante muchos siglos la única forma de curarse de la clase baja, y no sólo de ésta. Lo que hacía posible una radicación dentro de la comunidad que el Poder no podía controlar, y fue también por esto que desde arriba se introdujo la medicina profesional, encarnada en la figura masculina del especialista.

Hígado verde

Si nos paramos a observar la naturaleza, veremos que el viento soplará casi todos los días, sobre todo por las tardes. Un viento que sacude árboles y hojas, portador de aire nuevo pero también catalizador de un cierto nerviosismo en los seres humanos, por lo cual no es un caso que el refrán popular recite "la primavera la sangre altera". Muchas personas manifiestan irritabilidad, cierto malestar, desánimo, incluso hay estadísticas que demuestran que las farmacias incrementan la venta de ansiolíticos y antidepresivos en los meses primaverales, remedios químicos con graves efectos secundarios que tratan de poner parches a uno de los problemas subyacentes de la nuestra sociedad: el estrés.

Desde la medicina natural se reporta que un 70% de las patologías tiene que ver de manera directa o indirecta con este trastorno que degenera fácilmente en una larga lista de síntomas tales como el dolor de espalda (escapular y/o lumbar), problemas digestivos, insomnio/pesadillas, disfunción sexual, infertilidad, estreñimiento, dolor de cabeza, dificultad respiratoria, ansiedad y/o depresión, etc.

Es un hecho establecido que el estrés puede ejercer un impacto negativo sobre unx mismx. El órgano que más se ve afectado es el hígado. Éste va absorbiendo toda clase de rabia y frustración hasta crear bloqueos físicos y/o emocionales que causan desarreglos tanto a nivel biológico (ej. estreñimiento) cuanto a nivel subconsciente (ej. insomnio), e incluso se pueden provocar o desencadenar daños hepáticos. Para nosotrxs, el estrés es una consecuencia típica del capitalismo. Luchar en contra de este monstruo que abarca diversos ámbitos de la cotidianidad significa también reapropiarse de nuestras vidas, adaptándolas a nuestro medio natural, en lugar de seguir los ritmos enloquecidos y la rutina que nos impone, por ejemplo, un trabajo asalariado donde muy a menudo nos vemos sometidxs a vejaciones, autoritarismos, chantajes, etc.

Para ello, hemos de empezar a cuidarnos, a mimarnos, y en este sentido el clima de la primavera nos convida a salir, a dar largos paseos por campos y montes. No hay mejor manera de descargar el hígado que saliendo a correr un ratito (no hace falta una maratón). Veremos que prevalecerá el verde, el color más fácil de visualizar para el ojo humano, un color sedativo, que trae seguridad, armonía y además ayuda a bajar la presión sanguínea y el ritmo cardíaco.

Resulta interesante señalar otras estrategias para limitar el estrés, como la meditación, el yoga, la práctica de ejercicio físico adecuado, la acupuntura, por citar solo algunas. En el fanzine dedicado a la primavera que estamos preparando se profundizará más sobre este tema, con recetas e ingredientes que ayudan a drenar el hígado y más remedios para que entre todxs hagamos de nuestros espacios unas herramientas de lucha y cuidado. La presentación se llevará a cabo en Manresa el sábado 30 de abril a las 11.30, en el Ateneu Anarquista La Ruda.

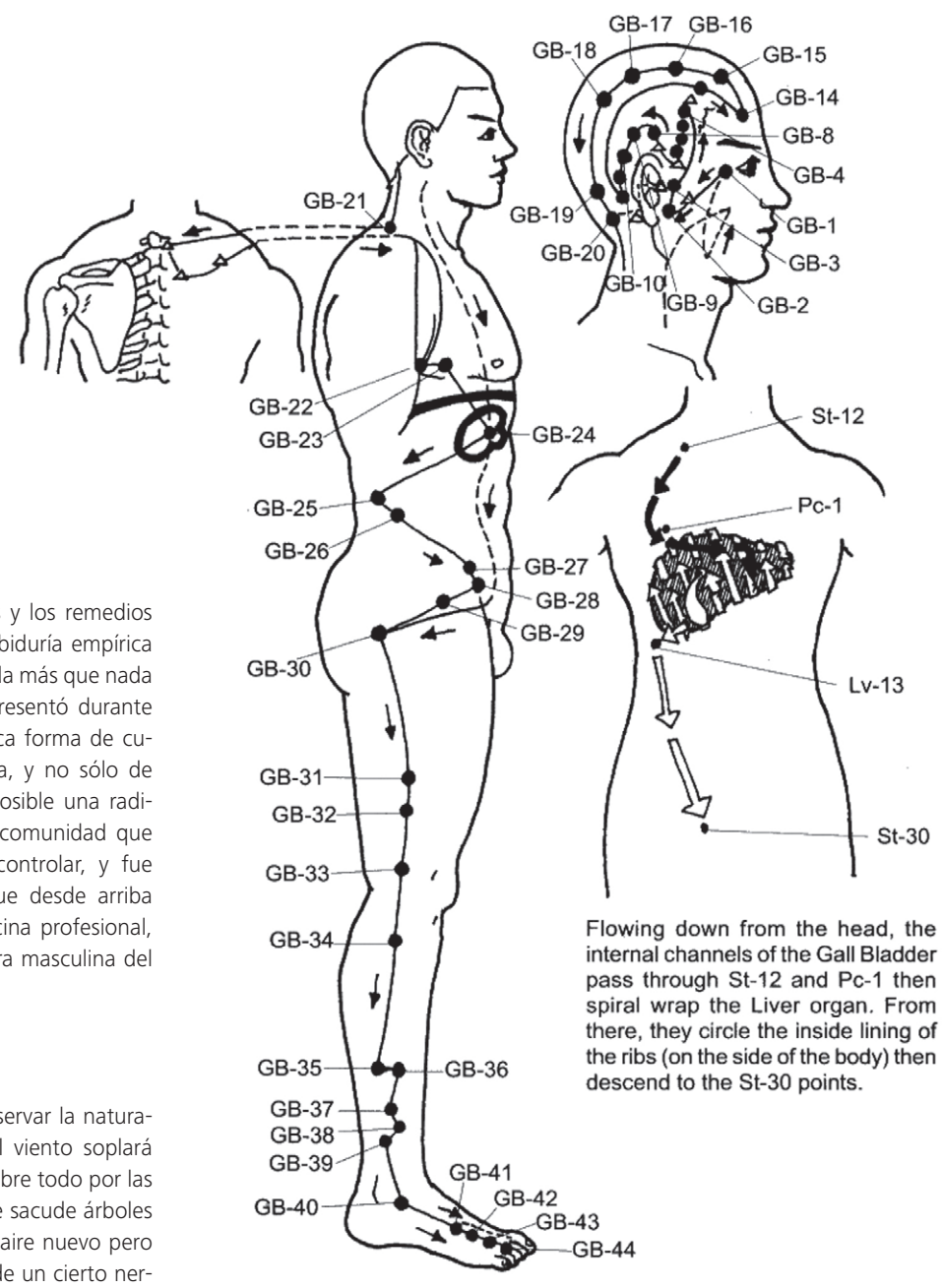

Teatre |

Crispetes i Memòria Històrica

Lola de B.

Berga, setembre de 2015

Barcelona es una ciudad cultural con muchos teatros
J. Mourinho

Els últims mesos una temàtica comuna ha colonitzat l'escena teatral catalana: la Guerra Civil i la llarga nit del feixisme que encara perdura. Hem pogut veure propostes dramàtiques diverses girant sobre l'eix esmentat; un seguit de produccions que van estrenar-se en el seu moment a la capital i ara volten per províncies.

El 12 de febrer Un Cel de Plom de Rafel Duran es va interpretar a l'Atlàntida de Vic. Uns mesos abans havíem pogut veure El meu poble i jo de Lluís Danés al Kursaal de Manresa; i tot just el 20 de febrer Només són dones va aterrar al Teatre Municipal de Berga per baixar l'11 de març a Manresa. Pas a pas, obra a obra; Un Cel de Plom està basada en la biografia novel·lada de la històrica militant comunista Neus Català. Un Cel de Plom fa un repàs a la trajectòria vital i política de la Neus. Així doncs, repassa la seva implicació a la Guerra Civil, l'exili, la resistència francesa... per acabar amb l'intent del retorn a una normalitat impossible un cop alliberada del malson nazi. És una obra interpretada per la televisiva Mercé Aránega d'una forma estàtica, és un monòleg lineal en consonància amb una escenografia tan mínima com sobrera o uns visuals redundants i simplistes. Un Cel de Plom és un exercici de desgana sobre l'escenari, des de la deixadesa en la interpretació fins al conjunt d'elements escènics erràtics que l'acompanyen. És, també, una coproducció de l'Ajuntament de Barcelona.

El meu poble i jo és una amalgama inconnexa de diferents recursos artístics: l'abús tan contemporani com habitual de les macroprojeccions, uns poemes d'Espriu falcats amb calçador i una ballarina i una actriu que volten perdudes, exemptes de discurs (pur hedonisme estètic), sobre un escenari que se'ls fa gran. Tot plegat evidència que és una obra poc treballada, un encàrrec fet amb presses, sota una direcció gairebé inexistent. L'obra fa gala del segell distintiu de Lluís Danés, una marca escènica innovadora en els seus inicis, però massa recurrent i mimètica en els seus muntatges posteriors. És una producció del Memorial Democràtic de la Generalitat.

Només són dones, no tot podia ser erm, és una obra compacta, plena de força i on l'elecció de les tres disciplines que imposa és un encert pel treball impecable de la direcció i el compromís escènic de les tres intèrprets. Sens cap mena de dubte, aquesta obra és una de les millors peces teatrals dels últims anys. És un imperdible pel relat punyent que narra la quotidianitat de la repressió. No es pot relatar una època tan fosca des de la comoditat estàtica que ens mostra Un Cel de Plom o des de la buida espectacularitat que ens ofereix El meu poble i jo. I això a Només són dones és cosit amb un treball excel·lent en clau femenina. És, a més a més, una producció que no sorgeix de la iniciativa de l'Administració pública.

Però, com reaccionem, com a públic davant d'aquesta petita allau de propostes teatrals sobre la repressió, el franquisme, la memòria història... Quin és el paper que assumim com a espectadors? Em temo, que majoritàriament aquestes propostes no són res més que eines involuntàries de desmobilització. És a dir, anem al teatre a presenciar història viva i la reacció podria ser pràcticament la mateixa si en comptes d'escoltar el testimoni d'una supervivent de Ravensbrück haguéssim patit Sister act: la inacció permanent per sistema. Estem instal·lats en un estat de contemplació davant la buida espectacularització de tot plegat. Som subjectes passius i acostumem a entendre la cultura com una forma més d'oci i consum. Aviat les obres que narren la repressió recent seran un subgènere teatral tan innocu com les comèdies del Paral·lel , pur entreteniment forjat a cop de taló per l'Administració. I em penso que és així perquè la seva concepció, la gènesi artística d'aquestes obres, excepte contades excepcions, no busca res més que distreure al personal i parar la mà. Estem banalitzant el patiment dels nostres avis, estem construint i alimentant un teatre asèptic. De fet, la reivindicació més gran que ha protagonitzant el teatre la última dècada ha estat per la rebaixa de l'IVA.

I, mentrestant, interpretem a deportats als camps nazis, a dones recloses a les presons franquistes o a poetes exiliats com elements del passat que cal homenatjar des de l'equidistància política, sota el paraigües grandiloqüent de la democràcia, com si les lluites per les que van morir només fossin només vigents per fer teatre.

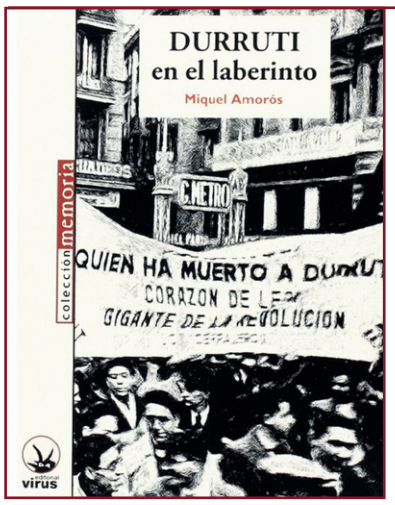

Llibres |

Durruti en el laberinto

Virus, 2014
Miquel Amorós

Durruti t'estimo

Berga, març de 2016

En aquesta obra, Amorós ressegueix els darrers mesos de vida de Buenaventura Durruti, els dies de la Revolució de 1936. És un retrat dels primers mesos de guerra i revolució però no hi trobem el gran desplegament d'autocomplaença llibertària. Perquè, suposo, és un llibre pensat des del món llibertari i per al món llibertari: no cal recrear-se en el 19 de juliol ni en la plasmació de l'obra revolucionària. Sí que se'ns presenta un contrast molt marcat entre el front i la reraguarda: al front, la falta d'armes, desesperant; a la reraguarda, les armes i la política de despatx. I es posa l'accent en dues personalitats: Durruti, al front; García Oliver a la reraguarda.

Al llarg del llibre, una crítica constant a aquest i als dirigents de la CNT, que participen als governs i posposarien el comunisme llibertari. Afany de poder, burocratització, el gir prosoviètic des de la CNT, els atacs a les columnes i demanda de militarització… i un tacticisme polític que no donà res als anarquistes i sí que entregà tot el poder als comunistes: tot això és denunciat sense pèls a la llengua.

I, és clar, es narren les lluites al front, els errors tàctics... i finalment, l'assassinat de Durruti, a qui Amorós presenta com el darrer baluard anarquista, una nosa que calia eliminar per a culminar la contrarevolució. I així, mort Durruti començà la militarització i uns mesos després, el maig de 1937, es perpetrava l'estocada final a la revolució. Amb Durruti en el laberinto, Amorós ens mostra una imatge de la revolució anarquista poc autocomplaent i sí molt crítica, que compta amb un repertori de fonts molt actualitzat en les darreres edicions.

Una obra interessant, incòmode, crítica i criticada. Una mirada més (entre tantes) a la revolució de 1936.

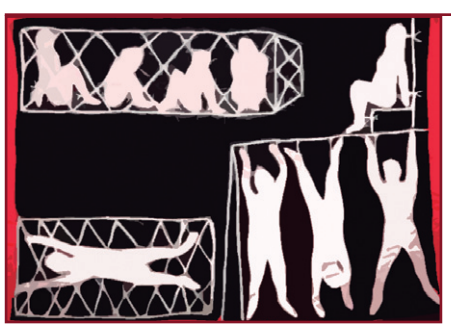

Centro de Recursos en Salud Mental y Derechos Humanos

Grupos de Acción Comunitaria

http://www.psicosocial.net/

Web |

Materials i recursos psicològics en xarxa per a activistes

L'Espurna

Manresa, març de 2016

Aquest interessant portal ofereix un ventall ampli i divers d'eines i material bibliogràfic sobre diverses temàtiques relacionades amb salut psico-social, amb la particularitat que està plenament enfocat dins l'activisme social i polític. La finalitat és poder oferir materials que contribueixen a enfortir les capacitats de resistència, autogestió i mobilització enfront a la diverses situacions, entre elles la violència i repressió política.

Aquest arxiu està generat per l'organització llatinoamericana "Grupo de Acción Comunitaria", creada l'any 1997 per un conjunt de persones vinculades al "terreny del treball social i comunitari, la salut mental i els drets socials, econòmic, culturals i polítics dels pobles".

El Centre de Recursos vol esdevenir un "espai de suport mutu", d'accés lliure i públic. Està estructurat per temàtiques i subgèneres on es poden trobar bibliografies, manuals, guies, tallers o diversos suports pel treball en col·lectiu. Dins d'aquests, destaquen els materials dels àmbits de Psicologia i violència política, Activisme social, Presons, Suport psicològic i suport mutu, Desgast i Seguretat per a activistes o Tortura.

Durant aquests anys, l'arxiu de documentació s'ha anat incrementant gràcies a l'aportació col·lectiva, tal i com l'organització especifica a la seva web: "El Centro de Documentación es un espacio de intercambio, de construcción colectiva para la socialización de materiales de consulta y apoyo (…) Se nutre del trabajo del equipo de editorxs asociadxs y de las colaboraciones de quienes la utilizan, guiándose por el principio de copyleft: el conocimiento es público y debe ser patrimonio global".

PARLEM AMB…
el Pep de Cal Pauet

Les Eugènies
Berga, març de 2016

Parlem amb el Pep de Cal Pauet. Ell treballa amb la seva família en una explotació agrícola i ramadera des de fa més de 20 anys apostant per la via ecològica, una via no sempre fàcil però sens dubte carregada de present i futur.

Des de 1994 que fas agricultura ecològica. Com va començar aquesta aposta i per què?

Va ser arran de tornar de la mili i començar a veure les coses des d'una altra perspectiva. Va ser gràcies a conèixer gent que va venir de Barcelona, que eren neorurals, i adonar-me'n que tenien una altra mena de sensibilitat davant de l'agricultura i cap a la pagesia, més que el que estàvem practicant nosaltres aquí, i va ser així que vam començar a fer plantes aromàtiques i medicinals i després ja es va anar enfocant més cap al que hi havia abans, que és el ramat, i els camps, i fer un cicle tancat, per poder fer servir la maquinaria que ja teníem. Si haguéssim volgut canviar d'activitat els canvis que s'havien de fer eren massa, i de fet el canvi important va ser aquest: continuar el que hi havia deixant d'ensulfaltar i deixant de tirar productes químics de síntesi.

El canvi va ser fàcil? Difícil?

Va ser fàcil perquè va ser un canvi fet amb molta consciencia i si hi va haver alguna dificultat es va anar superant.

A pagès hi ha una cosa molt important, que és el canvi generacional. Hi ha qui voldria treballar d'una altra manera però a casa no troba suport de les generacions més grans. En canvi el meu pare em va obrir la porta i em va deixar que fes el que tenia intenció de fer, tot i que per ell, que tenia molta més experiència, segur que per dins deia 'ai, ai...' en molts moments.

Des de l'anarquisme pretenem recuperar les regnes de la nostra vida en tots els àmbits: la salut, el lleure, la salut, el polític, i també, és clar, l'alimentari. Podem dir que una aposta com la teva és política? Tu ho has sentit així alguna vegada?

Jo de política hi entenc molt poc i quan has dit anarquia m'hi he sentit més identificat que amb la paraula política, ja que amb aquesta opció que hem pres tinc la sensació que vaig més a la meva, independentment del que hi hagi al mercat. En caire de lluita és el que més està costant, per fer una aposta com aquesta has de ser una mica anarquista.

La vostra aposta és moderna i antiga alhora; sou una família extensa que treballa la terra i en aquest sentit et volíem demanar quants sou i com us organitzeu...

Fins fa 4 anys hi treballava el meu germà, però la casa l'hem portat entre el meu pare i jo amb la família. De treballadors hi ha el pastor, que és imprescindible, i un ajudant pel que faci falta. Som la família i dues persones.

Heu recuperat llavors autòctones i antigues, tant de lleguminoses (fenigrec, moreus, erb) com de cereals (espelta, kamut, la xeixa, el froment...); com es fa i quin sentit té?

En un primer moment es va fer pel sentiment de buscar què hi havia abans aquí, quant a cultius. Mica en mica, quan estàs fent agricultura ecològica, va lligat al fet de treballar amb varietats antigues i fer una agricultura respectant l'entorn. Finalitats de cara l'alimentació, que cada vegada hi ha més intoleràncies i ens falten nutrients, ja que s'han desvaloritzat degut a que s'han buscat llavors amb més rendibilitat i desenvolupament. En el cas dels blats s'ha buscat més força (el que fa que pugi el pa) i pel camí s'han perdut nutrients, s'han perdut sabors, i fins i tot aquesta genètica capaç de perdurar amb els anys, per no haver sempre d'estar comprant les llavors. Si cuidem les llavors és un patrimoni important que tenim.

El fet de poder ser autònom amb la teva llavor és important. El fet de tenir unes llavors que tenen els nutrients compensats, que són els que els pertoquen, és important. Ara amb tot el que s'està dient d'intoleràncies al gluten, doncs és clar, no és dolent el gluten, el que passa és que en tots els blats antics el gluten que tenen és el que els pertoca; i per què el gluten ara és perjudicial? Perquè als blats moderns s'ha anat a buscar una quantitat de gluten que no és la que els pertoca.

I aquestes llavors com les heu recuperat? Com vau començar? Les heu trobat per la zona?

Com que hi ha un interès, t'espaviles a trobar-les. Algunes les hem trobat per la zona però la veritat és que moltes han vingut de Castella, perquè a Catalunya és un dels llocs on s'ha industrialitzat més la pagesia, i de la mateixa manera s'han abandonat més les llavors antigues. En canvi cap al cantó de Castella hi havia molts ramats, els fabricants de pinso no hi havien intervingut tant, per tant encara feien servir llavors antigues. I gent que sap que m'agrada el tema doncs també me n'ha procurat, de llavors. I alguna directament del banc de llavors, o a través d'entitats o col·lectius que es dediquen a buscar-ne.

Podríem dir que recupereu allò bo del passat, fent servir tecnologia moderna que també és útil?

Avui en dia com que la mà d'obra és tant costosa, la tecnologia l'hem de fer servir. No es pot pensar ara mateix de la manera que treballaven abans, perquè abans per començar a les cases ja hi vivia molta més gent.

Consideres que es valora socialment la teva feina, per part dels veïns, per part de la resta dels pagesos...? Trobes més col·laboració que competència? S'entén el que fas?

No ho sé, jo faig el que considero que he de fer. Avui el que porta la paraula eco, hi ha gent que ho valora i hi ha gent que ho desprestigia.

Has trobat que ha canviat la mentalitat des de fa 20 anys que vas començar a ara?

Malauradament no gaire. Sí que se'n parla molt, de la paraula ecològica, més natural... i de la part del consumidor sí que cada vegada hi ha més consciencia, però costa molt. Se'n parla més però a nivell de consciència no hem avançat tant.

L'agricultura convencional ha provocat un empobriment dels sòls; com treballeu per tenir el sòl equilibrat?

Aquí estem en una zona on hi ha bastant bestiar i, depèn de la manera que es gestionin, els fems no són perjudicials. Aquí estem en una zona on hi ha força ramaderia extensiva, i els fems que s'utilitzen han ajudat a que no s'espatllessin les terres tal com s'han espatllat en altres llocs. És molt diferent una terra on només es fan servir adobs químics i purí, que una terra on s'incorpora matèria orgànica a base de fem. Nosaltres fem servir el fem d'ovella compostat, però no en tenim pas massa per la terra que menem, i llavors fem servir el que se'n diu la rotació de cultius, buscar que a la terra hi vagin havent unes combinacions de cultius que uns ajudin als altres. Tenint bestiar pots treballar amb cultius que millorin la terra podent donar de menjar al bestiar.

Aquí venen persones que tant poden comprar gra per les gallines, farines per fer pa, com gra per fer cervesa, com carn... aquí s'acaba aprofitant molt tot.

Quan veus les possibilitats que té una terra de generar aliment, veus que a partir d'una llavor pots generar mil coses. Però ens hem acostumat a voler fer massa coses. Nosaltres ens hem centrat amb el gra per coure o sembrar, la farina i la carn de xai. Aquestes són de sempre les tres coses en les que ens hem centrat.

Aquí no només ve gent que creu en el producte ecològic, sinó que ve gent que sap que s'està preservant un territori, que sap que el que oferim és el què oferim, que no enredem a ningú.

Reps ajuts estatals o a nivell europeu?

Sí, en rebo, i ara mateix, tal i com ho tenim muntat, ens són necessaris. Ja m'agradaria dir-te que només treballem amb moneda social, que no toquem bancs convencionals, només ètics, que no necessitem ajuts perquè podem viure del què fem... Però no és així. Malauradament som una empresa i els ajuts ens van bé. Però penso que es pot funcionar sense ajuts; és difícil però es pot. Nosaltres encara no ho hem sabut fer. Per mi seria una gran il·lusió poder prescindir fins i tot del segell ecològic; que la gent que et vingués a comprar ho fes perquè creu que ho fas bé i ja està.

Com t'agradaria que fos tot per poder funcionar de manera diferent?

Això és una casa gran que hi ha terres, bestiar, i som poca gent. Si fóssim capaços, però encara no ho som, la resposta és compartir. Jo no voldria pas tant temperi, amb menys coses ja viuria; i amb col·laboracions, amb gent que s'aventurés a compartir part de l'espai que estem treballant. Posant més en comú, que l'objectiu no sigui fer diners sinó ser feliç treballant, i fer una activitat per poder tenir una qualitat de vida, tant de l'alimentació com d'un entorn digne. Crec que encara arrosseguem moltes coses i no som capaços encara de compartir, no estem preparats encara.